

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba LeTo OYNAYIN 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

Akkaba

— Kahve darlığında —

— Okkalı damla üüüü!..

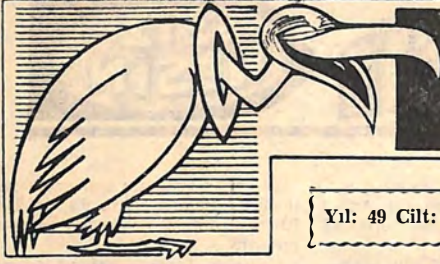
**9 Eylül
1944-1971**

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

Y 672

(Moran : 1560 — 127)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 38 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 8 Eylül 1971 * Fiyatı: 150 Krs.

Helva yapılırken ...

TOPLUMUMUZUN çoğunlukla iyimser olup olamayacağı konusunda iyimser misiniz, karamsar mı?

Görüyorsunuz, biraz karışık bir soru. Bugün Türkiye'mizde olduğu gibi konuların çetrefleştigi dönemlerde böyle sorular karmaşıklıkla karmaşıklık katar.

İyimserlik ve karamsarlığın zararlarıyla zararları üstünde görüşler zaten çok değişik. Bazı futbol antrenörleri mevsim başında taraftarları umutsuzluğa sürükleyecek demeciler verirler:

— Bu yıl bizim takım dökülüyor, şampiyonlukta iddiamız olamaz, küme düşmekten kurtulursak ne âlâ...

Böyle antrenörlerin iddiasına göre umut kırıcı sözler sporcuları kamçılar, tersini ispatlamak için ateş kesilmelerini sağlar.

Bazıları da tam aksi görüşü savunarak ancak zafere inanmış sporcuların iyi oyun çıkarabileceğini iddia eder ve boyuna moral verir:

— Aslansınız, kaplansınız, karşınıza her çıkan takım öyle perişan edeceksiniz ki stad yöneticileri kale ağı onarmaktan yorgancıya dönecekler...

Sonunda iyimser antrenörlerin takımları mı kazanır, karamsarların kiler mi?

Ne o, ne öteki. Hangi antrenör işini en iyi yapmış, hangi oyuncular kendilerini en çok hazırlayıp sahada en büyük çabayı göstermişlerse o takım kazanır.

«Top yuvarlağı» lâfına bakmayın. Ustalığı, hazırlığı ve çabası aşığı yukarı eşit olan takımlar arasındaki karşılaşmalarda şans bir dereceye kadar rol oynayabilir; ama zayıf ve isteksiz bir takımın bütün mevsim boyunca şansla maç kazana

kazana şampiyon olduğu görülmemiştir.

Bu kural, takımlar için olduğu kadar toplumlar için de geçerlidir. Öyleyken bugün Türkiye'de iyimserlik-karamsarlık konusu sanki kendi başına başarı yahut başarısızlık kaynağı olabilmemiş gibi çeşitli iddia sahipleri tarafından kendi görüşlerine piyasa sürümü sağlamak için o raya buraya çekiltilip duruyor.

Bir yanda iyimserlik gereğini, kendi hoşlarına gitmeyen her düşünceyi ezmek için bahane diye kullanmak isteyenler var:

— Sizin sözünüz insanlarda karamsarlık yaradır, hepimizin hızını keser. Demek ki zararlıdır. Demek ki susmalı, susmaz iseniz susturulmalısınız!

Öte yanda karamsarlığı âdeta bir ültüculük gereği ve ilerilik belirtisi sayan, her hangi bir iyimserliği kurulu düzen şakşaklığı diye ayıplayan entelektüellik züppeleri var. Onların da etkisiyle kendi kendimizi küçümseme eğilimimiz gitgide koyulaşmakta:

— Biz adam olmayız!

— İşler kötüye, çok kötüye, pek çok kötüye gidiyor.

— Batıyoruz!

Hangi taraf haklı? İlle iyimser olmak mı doğru, ille karamsar olmak mı?

Bunu soran kişiyi bir başka soruyla cevaplamak gerek:

— Kardeşim, sen işini iyi yapıyor, vatandaşlık görevlerini yerine getiriyor, toplumu ilerletmek için çaba gösteriyor musun? O zaman başkalarının da aynı yola çağır; hep bir-

den iyimser olun. Yok, bunların hiçbirini yapılamıyorsa, o vakit karamsarlık için haklı bir gerekçe yine elbirliğiyle hazırlanıyor demektir.

Kısacası, «Yazı mı, tura mı?» oynar gibi iyimserlik-karamsarlık oyununa kalkmaya ancak seyircilerin hakkı vardır, sonucu etkileyecek durumda bulunanların değil.

Bir meteoroloji uzmanı havanın iyi olması konusunda karamsar bir görüş ileri sürerse kimse bir şey

diyemez. Ama eline iyi malzeme verilmiş bir aşçı işe başlarken «Ben yemeğin iyi olacağına inanmıyorum» derse, bu tutuma ancak kayıtarıcılık adı verilebilir.

Biz bugün mutfağımızda görünen malzeme konusunda iyimseriz: Un fena değil, yağ mis gibi, şeker bol. Ama helva nasıl olur? Orasını bilemeyiz. Aşçılara bakar.

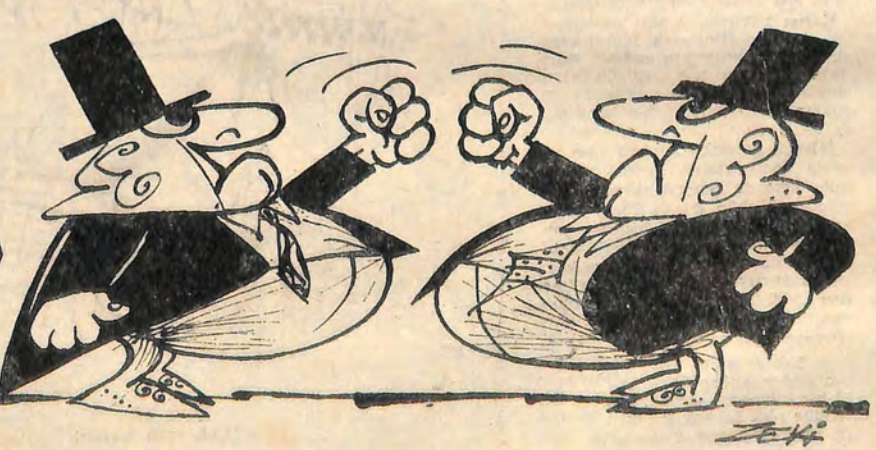
Toplum helvalarının aşçıları ise bütün vatandaşlardır.

AKBABA

— Mecliste AP'lilerle CHP'liler arasında kavgı çıktı. —

— Kemerleri sıkalım!..

— Yumrukları sıkalım!..

Karısı hakkı

AZİZ NESİN

KARISI, fırtınalı havadan, dalgalı denizden aşırı korkuya kapıldığı için böyle havalarda vapura binmek istemez, binmek zorunda kalırsa da sinirleri bozulurdu. İstanbul'un Anadolu yakasında oturanların vapura binmemeleri ellerinde mi!

Karşı yakada önemli bir işleri olduğu için denizin çok dalgalı olduğu o gün vapura binmek zorunda kalmışlardı. Karısının sinirleri çok bozulmuştu. Onu avutmak için, şimdi yedek bu vapurların hiç batmadığını, korkmamasını söyledi. Karısı:

— Ne demek, diye bağırdı, şimdiye kadar bu vapurların hiç batmamış olması, bundan sonra da batmayacağı mı demektir yani?

Karısı haklıydı ama, o da koca olarak, karısının korkusunu gidermeye, ona moral vermeye çalışacaktı elbette. En iyisi işi şakaya vurup, güllüp geçmek, böylece fırtınalı karısına önemsetmemektir. Gülmeyecek:

— Bak ne güzel, salıncakta gibi... dedi.

Tam bu sırada, vapur yüksek bir dalgalanın tepesinden boşluğa düşer gibi olmuş, karısı da, korkudan, oturduğu kanapenin minderine tırnaklarını geçirmişti.

Vapurun düşüşüne uygun bir sesle, yine yalandan gülerek:

— Hooop! deyince, bütüştün çileden çıkan karısı:

— Sen zaten hep böylesin, diye bağırdı, hep böylesin!... Hiçbir zaman benim duygularına saygı göstermezsin... Onun için de sana hiç bir derdimi açamam... Ne zaman bir derdimi söyleyecek olsam, işte böyle güller, alay edersin... Hiçbir duyguma saygı gösterdin mi şimdiye kadar? Ben korkuyorum, diyorum, sen benimle alay ediyorsun...

Karısı haklıydı. Amacı onunla alay etmek değildi ama, moral veriyim derken bütüştün kadının sinirlerini bozmuştu işte... Büyük bir üzüntüyle kapılan koca, küskün çocuklar gibi somurttu, hiç konuşmadı.

İşlerini gördükten sonra yine vapurla dönüyorlardı. Fırtına dinmemiş, daha da artmıştı Akşama dek küskün küskün duran koca, karısı korkudan kıvrılarak biseyler yapmak istiyor, ama ne yapacağını bilemiyordu. Ya istemeden yine karısını kızdırırsa... Bu kez, hiç gülmekten ciddi bir yüzle, mantık yolundan, hiçbir tehlike olmadığını anlatmaya çalışmalıydı:

— Bak sevgilim, dedi, vapur tıklım tıklım yolcu dolu. Görüyorsun ki hiç kimsenin korktuğu yok... Bir tehlike olsa herkes korkuya kapılırdı. Değil mi ama... Mantıkla düşünecek olursak...

Daha da diller dökecekti ama, karısı:

— Ben sana korkuyorum, diyorum, sen bana mantık diyorsun hâlâ... Bazı şeylerin mantığı olmaz... Korkunun mantığı olur mu, korkuyorum işte...

— Peki, peki... diye karısını yatıştırmaya çalıştı.

Tartışmalarını, öbür yolcuların duymasını istemiyordu.

Karısı haklıydı. Elbette korkuda mantık aranmazdı. Ne yapacağını, nasıl davranacağını bilemeyen kocanın küskünlüğü bir kaç gün sürdü.

Yine dalgalı bir denizde vapura binmek zorunda kalmışlardı. Karısı korkudan kıvranıyordu. Acaba ne yapsa, nasıl davranırdı? İş alaya vursa, karısının duygusuna saygısızlık etmiş oluyordu. Mantıkla korkunun gereksizliğini açıklamaya çalışsa saçmalayacaktı. En iyisi susmaktı. Karısı, söyleniyor, korku belirtirler gösteriyor, o, hiç sesini çıkarmıyordu. Sonunda karısı:

— Sen ne biçim adamsın? diye bağırdı. Ben burada neler çekiyorum, senin hiç aldatıldığın yok... Dönlüp bakmıyorsun bile...

— Affedersin, affedersin... diye kekeledi.

Karısı haklıydı. Kadıncağız korkudan ter dökerken put gibi durulur muydu?

— Sen zaten hiçbir zaman benimle ilgilenmedin ki...

Koca, bu denli ağır suçlanmak

için ne yapmıştı ki?... Yine küsmüş, suskunluğu içine gömülmüştü. Ama ne yapsın ki, akşam yine vapurla dönmek zorundaydılar.

Vapur inip inip kalkıyordu. Karısında betbeniz kül gibiydi. Koca, ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Avutsa, alay ediyorsun diye kızırıyordu. Gülse, duygularına saygısızlık sayıyordu. Mantık, sökmüyordu. Sussa, ilgilenmediği için kızırıyordu. Ne yapsa, nasıl davranırsa yararın, karısının hoşuna giderdi?

Kadın söyleniyordu:

— Keşke binmeseydik... Bu kadar fırtına olduğunu bilseydim, dünyada binmezdim, İstanbul'da kalırdım... Ayy...

Kocası, gülemedi, konuşamadı, susamadı da, yalnız başını çevirip karısına baktı... İşte bu bakış, karısının birden parlaması için yetti:

— Ne bakıyorsun öyle, ne var?... Sana bişey söyledik... Kocam değil misin, hiçbir derdimi söylemiyeyim mi sana?...

Adam:

— Canım, dedi, neye kızdın şimdi, ben bişey söylemedim ki, ağzımı bile açmadım...

— Söylememiş... Söylesen çok daha iyi... Öyle bir bakış baktın ki, anlayan anlar onu... Keşke söylesen çok daha iyi... Ne biçim baktın öyle!...

Karısı haklıydı. Kimbilir nasıl bakmıştı kadıncağıza ki onu böyle sinirlendirmişti.

Koca, yine o her zamanki küskün-

lüğü içinde günlerce konuşmak istemedi. O günden sonra da bir daha fırtınalı havada karısıyla vapura binmedi.

Karısıyla birlikte karşıya geçmeleri gerekiyordu. Yazdı. Hava güzeldi. Deniz çok durgundu. Bindiler vapura. Esintisiz bir hava, denizin yüzünde kıpırtı bile yok.

Vapur iskeleden yeni kalkmıştı ki, karısı:

— Makinenin sesini duyuyor musun? dedi.

— Ne makinesi?

Kadın sinirli sinirli:

— Ne makinesi olur burda, dedi, her halde dikiş makinesi değil. Vapurda olduğumuza göre vapurun makinesi...

— Ne olmuş vapurun makinesine?

— Duymuyor musun, ne biçim işliyor?... Makinenin sesinde bir acayiplik var...

Adam:

— Makine sesinden ben hiç anlamam, dedi.

Karısı sinirlendi:

— Yani ne demek istiyorsun sen? Şimdi bu makinenin sesi normal mi sence?...

Adam, üstüne varmamak için susunca, karısı:

— Söylesene bişey, normal mi? diye bir daha sordu.

Normal, dese, karısını kızdıracaklarını anladığı için:

— Eh... Pek de normal sayılmazsa da... diye geveledi.

— Alay mı ediyorsun sen benimle?

Koca sustu. Kadın somurttu.

Neden sonra karısı:

— Hah, tamam işte, dedi, gördün mü, vapur yolunu değiştirdi. Mar-mara'ya doğru açılıyor...

Adam pencereden baktı, vapur her zamanki yolunda gidiyordu. Nasıl davranması gerektiğini kestiremediği için talimli maymun gibi duruyor, içinden «Ah, şu iskeleye bir yanaşsa vapur...» diye dua ediyordu.

— Nereye gidiyoruz acaba? Her halde pervanesi kırıldı...

— Şekerim, pervanesi kırılrsa vapur gitmez ki...

— Zaten gitmiyor ki, olduğu yerde dönüp duruyor. Pervanesinin biri kırıldı her halde...

Adam, gülmekle gülmemek, susmakla susmamak, bakmakla bakmamak, konuşmakla konuşmamak arasında acayip hareketler yaptı.

Karısı:

— Her zaman yirmi dakikada Karaköy'e geldik... dedi.

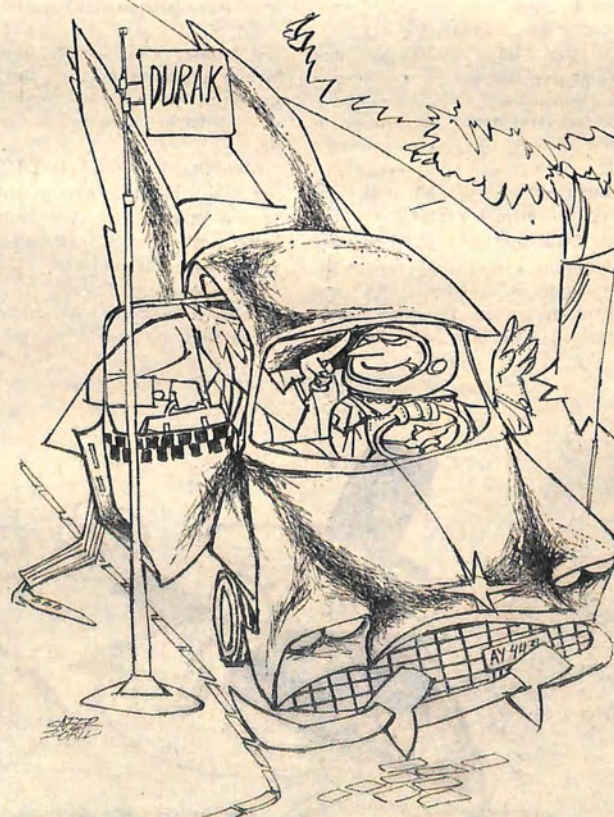
Adam, saatine baktı; vapur iskeleden kalkalı daha onbeş dakika olmuştu, beş dakika sonra da Karaköy'de olacaktı. Ama karısının hesabına göre bir saatten beri de nizedeydiler. Vapur iskeleye yanaştı. İndiler.

— Bir saatte geldik...

Karısı haklıydı. Neden mi haklıydı? Bunu adam içinden söyleyip duruyordu: «Nasıl, dalgalı denizde vapur yolculuğu yapmadığın, deneyip etmediğin kıza hemen evlenir misin! Hah, işte böyle olur... Çek bakalım. Bal gibi de karın hakkı...»

AZİZ NESİN

Ay'a otomobil gittikten sonra :

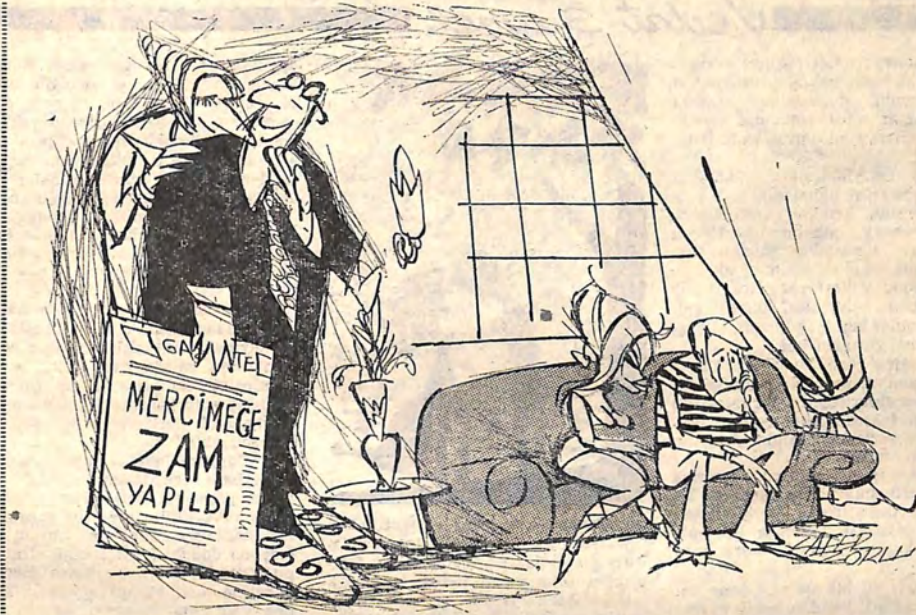
— Çek ayın birine!

ayna

MEHDI ZIT

«ASİYE NASIL KURTULUR?»

— Duydun mu, düşmüş.
— Ne düşmüş?
— Dolar.
— Nerden düşmüş?
— Tahtından...
— Yâni?...
— Değerini kaybetmiş.
— Eulan var mı?
— Neyi?...
— Doların kaybettiği değeri.
— Saçmalama!...
— Neden?...
— Başımıza iş çıktığının far-
kında değilsin galiba.
— Ne gibi?...
— Eskiden başımızda bir tek
«Artık Değer» meselesi vardı.
Şimdi bir de «Kayıp Değer» çık-
tı.
— Niye düşmüş dolar?
— Bilinmiyor.
— Bilen hiç kimse yok mu?
— Yok.
— Pekî, ne diye o Profesör te-
levizyona çıktı geçen akşam?
— Çıkıp da, doların neden düş-
tüğü hakkında bir şey söyledi
mi?
— Hayır...
— Öyleyse?...
— Anladım ama, neden çıktı
televizyona şu halde?
— Sırası gelmişti de ondan.
— Ne olursa olsun. Televizyo-
na çıkmışken, doların neden düş-
müş olduğu hakkında bir iki şey
söyleseydi iyi olurdu.
— Öğrenince söyler.
— Doların kıymet kaybetmesi-
nin bize bir etkisi olur mu der-
sin?
— Sanmam.
— Neden?
— Bir kere elimizde, öyle bü-
yük kayıplara sebep olacak ka-
dar çok dolar yok.

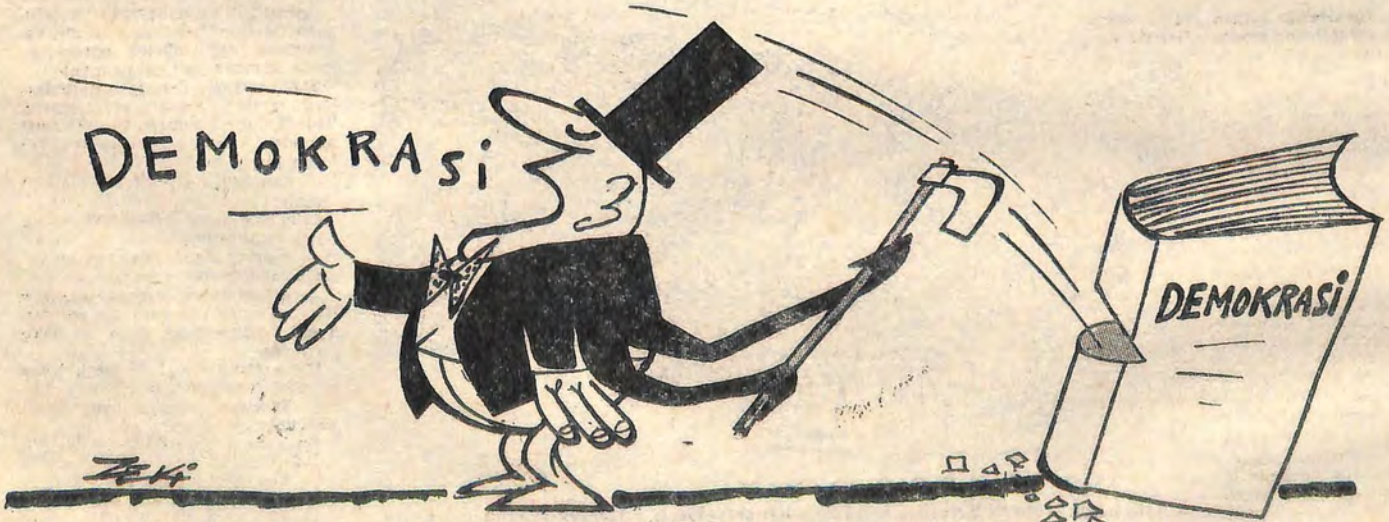
— Bu gidişle mercimeği fırına zor verirler!

— İyi ama, ya doların bu de-
valüasyonu, bütün paralarda zin-
cirleme bir devalüasyona sebep
olursa?...
— Olursa olsun.
— O zaman bize de etkisi olur.
— Olmaz.
— Neden?
— Biz artık ikinci bir deva-
asyon yapamayız.
— Niye yapamayız?
— Yerimiz yok. Geçen yılki de-
valüasyonla yapacağımızı yaptık.
Bundan sonra bir daha devalü-
asyon demek, parayı ortadan kal-
dırmak demektir.
— Sence dolar'ı bu durumdan
kim kurtarır?
— Rusya.
— Saçmalama!... Rusya dolar'ı
nasıl kurtarır?...
— Avrupa'da, kâsık silahlarla
bir savaş çıkarırsa, dolar'ı kurtar-
ır.
— Nasıl?

— İkinci Dünya Savaşında ol-
duğu gibi, tüm Avrupa sanayii
yerlebilir olur. Dünya yüzünde bir
tek Amerikan sanayii kalır ve
bu arada da dolar kurtulur...
— Yâni Asiyeye gibi?...
— Ay, o kurtuldu mu?...
— Kim?...
— Asiyeye.
— Dolar hakkında verdiğin bil-
gilere teşekkür ederim. Fakat
artık izin verirken hen gideyim.
— Nereye?...
— Bir toplantıda bulunmam
lâzım.
— Doğum günü partisi filân
mı?
— Aşağı yukarı.
— Kimin?
— Ekonomik...
— Anladım.
— Sayın Başbakanın değerli iş
adamlarımız ile yaptığı toplantı-
ya katılacağım.

— Sen de iş adamı mısın?
— Evet.
— Yaaa!... Ne iş yaparsın?...
— İş ararım.
— Başka işin yok mu?
— Yok.
— Eee?...
— Zaten, başka bir iş bulun-
ca, şimdiki işimi bırakacağım.
— Niye?... Bugünkü işinden
memnun değilsin?...
— Memnunum ama...
— Evet?...
— Kazancı az.
— İş adamları toplantısına ne-
den gidiyorsun?
— İş aramaya.
— Anladım...
— Bir tek kişiye dahi iş bula-
mayanların, memleket ekonomisi
üzerindeki lâflarını dinleyece-
ğim...

Mehdi ZIT

Yazılı

Yarınını Kendin Yarat...

Vedat Saygel

AÇ mideye içtiği rakının etkisiyle iki yana yalpalayarak bekâr odasının dağınıklığı arasına yer yatağını serip, soyunma gereğini bile duymadan yuvarlandı üstüne.

Ayakçı meyhanesinde tanıştığı gencin sözlerini hatırladı:

— Yarınını kendin yaratmalısın, diyordu karşısındaki dertlerini dinlediğe. Kimseden yardım ummamalısın. Hamdolsun dünyada çeşitli kazanç yolları var. Neden ille iş ilânlarını izliyorsun? Baktın çalığın kapılardan iş çıkmadı, değiştir plânını. Örneğin ben...

Söylediğine göre, bu yaşına kadar ne iş aramıştı, ne başkasının işinde çalışıp yorulmuştu. Üstelik ailesi de fakir mi, fakirdi! Ama bugün, mil-yonluk iş yerlerinin sahibi olmuştu.

— Peki, nasıl?...

Yanında iş vermemişti, paraca yardım etmemişti ama yaşamını temelinden değiştirecek çok önemli bilgiler vermişti. Gecenin bir saatinde, tekrar görüşmek üzere ayrılırken:

— Aynı yolu bir de sen dene bakalım, demişti. Benden neyin eksik?

Ama yarın sabahın tezi yok, de-ğıştirmekti çalışma alanını. Eli, dili tez bir kadın avcısı olup çıkacaktı! Servet içinde yüzdüğü halde kalbi tamtakır olan kimbilir kaç yuz kadın vardı bu kentte. Gençti. Eh, pek çirkin de sayılmazdı. Biraz çapkınca bakmakla, biraz tatl dil dökmele, biraz yüksekten atmakla pekâlâ amacına ulaşabiliirdi. Yerlisi olsa belki çoktan meselelerini hallederdi ya, evin de, kentin de yabancısıydı.

— Ah ulan ahl diye bir kılıfı daha geveledi ağzında.

Gözlerinde birbirinden güzel kadın hayalleri, düşemeleri çitirdatan sert bir dönüşle, yorganı çekti başına.

Az önce tütüncüden aldığı derginin sayfalarına şöyle bir göz gezdiren kumral, uykudan önce okumayı gelenek haline getirdiği seks romanlarını ikiye katladığı derginin arasına yerleştirerek, koltuğunun altına sıkıştırdı. Bu, ona yüksek öğrenim yapan bir genç kız havası verdiğinden, romanlarını yanında taşımayı hiç ihmal etmezdi. Işıl ışıl parlayan sabah güneşinin altında saati-

ne baktı, sekizli biraz geçiyordu henüz. Nereye gideceğini bilmeyen kararsız adımlarla yürüdü biraz. Gerçekten bilmiyordu nereye gideceğini. Felekten bir gün çalan ev sahibinin kızı Aysel'in anlattıklarını dinledikten ve bütün bir geceyi rüyasını dolduran erkeklerle geçirdikten sonra, sabahın köründe kendini dışarı atmıştı! Hiç değilse Aysel'in yaşadığı günü andıran bir gün geçirmek istiyordu. Hakkıydı bu onun. Hem de çok gecikmiş bir hak.

Açılmamış bir dükkânın aynalaşan vitrininde göz ucuyla süzdü kendini.

Pısırlıklıya, namusluluk denemezdi. Bunca yıl hanım hanımcık evde oturup kısmetini beklemişti de, ne olmuştu sanki? Dedikodudan mı ko-runmuştu? Eli yüzü düzgün, kazanç yerinde bir hayat arkadaşı mı bulmuştu? Üstelik yıllar bir su gibi akmış, yaşı otuzbeşe dayanmıştı. Çoluk çocuğun maskarası olacaktı bu gidişle. Onyedisine yeni basan Aysel bile söz erkeklerden açıldı mı, öyle bilgili laflar ediyordu ki, büyümüş de sonradan küçülmüş sanki haspa!

— Evde oturmakla koca bulunmaz, diyordu. İnsan, kısmetini kendi arar.

Vitrindeki görüntüsüne bir daha baktı. İlerlemiş yaşına rağmen hâlâ güzeldi. Rahmetli annesinin çeyiz

sandığından çıkardığı basma sabahlık da, en mükemmelinden bir mak-si elbiseydi işte. Adımını atar gibi yaparak, belinden sonrasını ilikle-medici düğmelerin açık bıraktığı yerden meydana çıkan dolgun bacakları, en zevk sahibi erkekleri bile kolaylıkla çileden çıkarabiliirdi!

Her türlü çulğuluğu yapmaya kararlı, kısmetine çıkacak olan erkek-le karşılaşmak umuduyla istasyona doğru yürümeye başladı.

Hâlâ başı dönüyordu ama aldır-madı. Traşını oldu, önemli günler-de giymek için sakladığı açık renk pantolonu bacaklarına çekti, beyaz gömleğinin kollarını kıvrıp, üç kat-lı ahash evin basamaklarından uçar-casına indi. Caddeye çıktığında saat sekizbuçuktu.

— Yarınını kendin yaratacaksın!

Meyhane arkadaşının sözleri dilinde, gece gördüğü rüyanın zevki bedeninde, tütüncüden bir gazete alıp, kararsız adımlarla yürüdü istasyona doğru. Elini cebine attı, to-pu topu bir on lirası vardı. Sigara paketine attı, akşam aldığı iftreliden yedi tane kalmıştı.

Düşünceli, durdu. Yeni bir gün başlıyordu ama yaşamını değiştirecek kadın avcılığına nereden başlayacaktı? Hemen önünden geçen bir özel otonun direksiyonundaki dilbe-re çapkınca bir göz attı, kadın oralı-olmadı. Gazladı, gitti! Kalabalık-tan geçecek yol bulamayan zengin görünüşlü orta yaşlı bir bayanın peşine takıldı, daha söze başlarken aldığı cevapla olduğu yerde kaldı!

En iyisi kendini ağırdan satmasını bilmekti galiba. Av, kendiliğinden takılmalydı ağa!

Gazetesini açtı, ciddi bir tavır takındı, tam büyük bir iş adamı pozuna girerken bakışları maksili bir kadın koltuğunun altındaki seks romanına takıldı! Kitabı gizleyen derginin yapıtları rüzgârda uçtukça, kapağındaki çıplak resim bütün çekişliğiyle ortaya çıkıyordu!

Güç belâ koltuk altından kaydır-dığı bakışlarını, güzel kadının diğer bölgelerinde dolaştırdı. Gece dil-yada görüp perişan olduğu dilberler-den çok daha çekiciydi kâfir! Sabahın bu saatinde kimbilir kimi bek-liyordu? Belki arabasını, belki ni-şanlısını... Belki de, ailesinden ka-

lan mirası yedirecek bilinmeyen bir başkasını...

Sokulmalı mıydı acaba?

Onünden ağır ağır ilerleyen özel otoyol izleyen güzel kumralın bakış-ları, arabayı kaybettiği noktada ken-dini süzen delikanlının bakışlarıyla kucaklaştı birden. İçi bir hoş oldu. Onüne eğdi başını. Eğdi ama, bir meraktır kemiriyordu içini. Hâlâ u-a-kıyor muydu acaba? Görebildiği ka-darıyla kaba, fakat kusursuz sayıla-cak bir yüzü vardı oğlanın. Üstelik pek de gençti. Daha önemlisi, karın-ca yuvasını andıran çaddenin telâş-lı kalabalığı arasında alıcı gözle ken-dine bakan erkeklerin ilkiydi.

İçgüdüünü yenemiyerek bir da-ha, bir daha baktı. İşte, bir özel o-toya dirseğini dayamış, hayran ba-kışları ile kendisini okşuyordu ade-tâ! Aysel'in sesi yankıladı kulakla-rında:

— Evde oturmakla koca bulun-maz. İnsan, kısmetini kendi arar!

Tatlı bir ürpertiyle titredi. Otuz-beş yıllık yalnızlığını, güzel bir gün-le değiştirebiliirdi. Bayıltıcı bir yor-gunluk, taptaze anılarla dönelirdi eve. Ve her zaman olduğu gibi, sev-gilisile yaptıklarını güntübirliğine anlatmak için Aysel mutlaka uğrar-dı bir kaç dakikalığına.

Ev sahibinin kızı gözünde canla-nınca, bir gülümseme yayıldı dudak-larına.

Dirseğini farkında olmaksızın sa-hibini bilmediği bir özel otoyol da-yamış, karşısındaki kumralı hayran hayran seyreden genç, güzel kızın dudaklarındaki tebessümü görünce çığna döndü:

Vay canına!... Düpedüz davet ediyor yahu!

Bir elin omuzuna dokunmasıyla kendine geldi. Arabanın sahibi ko-lunu çekmesini söylüyordu. Delikan-lı yanındaki özel otonun varlığından ancak o zaman haberdar oldu. Gül-ümseyerek özürlü diledi arabamın sa-hibinden.

— Estağfurullah, dedi adam. Oğla-nın kibarlığı hoşuna gitmiş olma-lı ki, Taksim tarafına gidecekse bira-kabileceğini söyledi.

Bakışları güzel kızda, sözlerine el kol hareketleri de katarak, birini beklediğini söyledi oğlan. Selâmlaş-tılar, araba çekti gitti.

— Benimle arkadaşlık kurmayı is-temeseydi, soförünü gönderip kendi kalmazdı, diye düşündü güzel kum-ral. Yapılacak işler hakkında tali-mat verip gönderdi adamı. İster misin yanıma gelip havadan sudan söz açsın! A a, hem de geliyor val-lah!

Güm güm vuran kalbiyle, kendine yaklaşıp ayak seslerini dinledi.

Gözünün kuyruğuyla baktı, hemen omuzunun dibindeydi oğlan! He-ye-canlı soluğu, yanağını yalıyordu!

— Zaman kaybetmeden hücumla geçmeli, diye düşündü delikanlı.

Geçmeliydi ama heyecan ve solu-ğuna karışan bayıltıcı parfüm ko-kusundan değil hücum edecek, a-yakta duracak hali kalmamıştı!

Saati sormak bahanesiyle dudak-larını araladı, bir şey söyleyemedi. Sadece iniltiyi andıran bir ses çıktı ağzından! Sabırsızlıkla bu ânı bek-leyen kız:

— Efendim, dedi, bir şey mi söy-leliniz?

Güç belâ kolunu kaldıran oğlan, saatini gösterdi:

— Durmuş da...

Kız gülümsemeye çalıştı:

— Affedersiniz, anlayamamıştım da... Benimki dokuzu on geçiyor. Treni bekliyorsanız, daha on dakı-kası var.

Kızın etraflı bilgi vermesi, biraz rahatlatmış delikanlıyı:

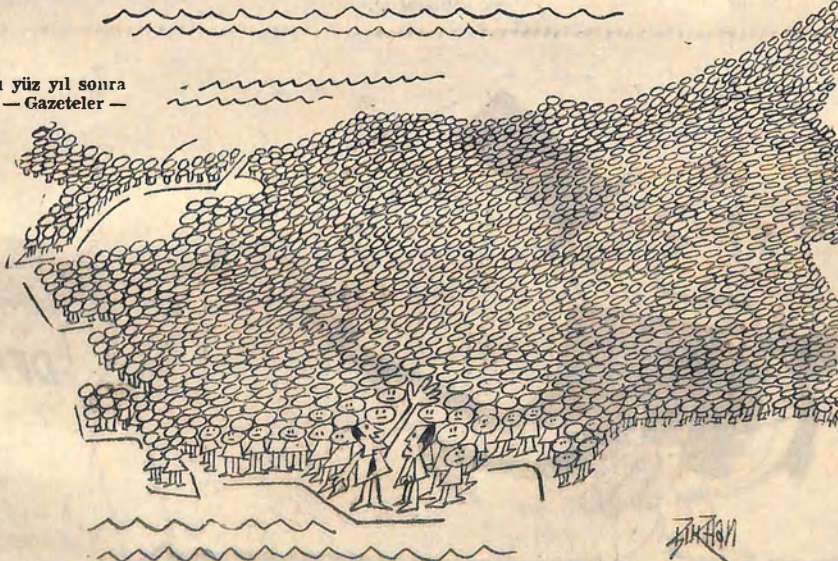
— Teşekkür ederim, dedi. Treni beklemiyorum. Siz?...

Bu soruyu hiç beklemiyordu. Bo-caladı bir an:

— Ben, şey... Şeye gideceğim a-ma... Karar veremedim henüz. Öf-f, mübarek hava da ne sıcak değil mi?

— Yaa, dedi genç adam, bu sıcak-

Türkiye'nin nüfusu yüz yıl sonra 400 milyon olacak. — Gazeteler —

— İşte böyle, Toprak Reformu kendiliğinden gerçekleşti... Herkes ayağını basacak bir toprağa sahip oldu!..

Yazısız

tâ bir de taşıtların kalabalığı...

— Eee, ne yapalım, araba...

«Arabayı göndermeseydiniz, bu sıkıntıyı çekmezdimiz» diyecekti, genç adam sözünü kesti:

— Gelecek miydi arabanız?

Demek herkesi kendi gibi sanıyordu bu oğlan Bozuntuya vermedi:

— Hayır, boyaya bıraktım, dedi.

Sizinki nereye gitti?

— Benimki mi?... Haa, o şeyi di-yorsunuz. Şu sıralarda fabrikada bu-lunması gerekiyordu da...

Tam bozum olmak üzereyken az önce dayandığı özel otoryu hatırla-mıştı.

— Öyleyse ister istemez bir oto-büsün kalabalığına gireceğiz, diye kıkırdadı güzel kız. Sıcaktan bayıl-sak da çekeceğiz bu sıkıntıyı!

Başka hiçbir şey konuşmadan ön-lerinde duran bir Florya arabasının kalabalığına daldılar.

Yarım saatlik yolculuğun sonunda arabadan inerken sarmaş dolaştılar.

— Keşke bu yolculuk hiç bitme-seydi, diye fısıldadı delikanlı. Bir ömür boyu uzun olsaydı bu yol!

Güzel kız süzgülün gözlerini yanın-daki erkeğe çevirdi:

— Bıkılmaz mıydınız?

— Güzellden bıkılır mı?... Sarmaş dolaş, birbirlerini bakış-larıyla okşayarak bir süre susuştu-lar. Sessizliği delikanlının sorusu bozdu:

— Plâja mı gidiyoruz?

Sarhoş bir sesle cevap verdi kız:

— Nereye istersen...

Otobüste, fabrikasından başka iki de apartmanı olduğunu söyleyen de-likanlı, cebinde beş lira kadar bir para kaldığını hatırlayınca, ne ya-pacağını düşünmeye koyuldu. Söy-lediğine göre kızın hesabını dahi bilmediği parası vardı ama, isteye-mezdi ki...

— Şuradaki ormanın serinliğinde oturalım istersen.

Elime geçen büyük avı kaçırmama-nın düşüncesiyle yanıp tutuşan kum-ral:

— Oturalım sevgilim, diye fısılda-dı.

Öylece yığıldılar ağaçların altına. Tek kelime çıkmadı dudaklarından.

Eller konuştu, diller dudaklar ko-nuştu, bedenler konuştu, saatlerce süren çılgınlıkların ardından akşam güneşi batarken olan olmuştu!

İkisi de pişman değildi. İkisi de mutlu, ikisi de avı ele geçiriminin rahatlığı içinde bindiler kendilerini şehre götürecek otobüse. İstasyonun önünde birbirlerine oturdukları yerin adreslerini vererek, ertesi gün tekrar buluşmaya sözleşerek veda-laştılar.

Hâlâ parmakları birbirlerinin kine kenetli, ayrı yönlere doğru yürüme-yeye hazırlanırken genç kız sordu:

— Nereye gidiyorsun şimdi?

— Cihangir'deki apartmanıma, de-di oğlan. Ya sen?... — Fatih'teki apartmanıma, diye fısıldadı genç kız.

Birbirlerine öpücük göndererek ayrıldılar.

Akşamın koyu karanlığında, Kum-kapı'nın bozuk döşenmiş çamurlu sokaklarının birindeki üç katlı ah-şap evin her zaman aralık duran ka-pısından içeri süzülen delikanlı gı-cırdayan basamaklardan oturduğu kata çıkarken, usta adımlarla aynı sokağı geçen kumral kız, aynı evin aralık kapısından süzülüp, Aysel'e anlatacaklarını bir sıraya sokarak, beş on gün içinde genç bir milyo-nerle nişanlanacağını umarak, anah-tarını oturduğu birinci kattaki oda-nın kapısına sokuyordu!

Vedat SAYGEL

DÖRTLÜKLER

ÇİN'İ TANIDIK!

Siyaset bir kuyudur, bilen bilir içini;
Açıklandı, öğrendik nedeni ve niçini...
Hâlâ aklı yatmadı bazı siyasilerin,
Pingpong maçı yapmadan nasıl tanıdık Çin'i?...

BAHAR

DOLAR DÜŞÜYOR!

Şimdi bütün dünyada kan ağlıyor borsalar,
«Sen neye üzülmedin?» diye bana sorsalar:
Dolar düşerse düşün, benim umrunda değil;
Beni hiç ırgalamaz, yok cebimde tek dolar!

DERİ CEKETLER GERİ GELDİ!

Tüccar Amerika'ya sokuşturmış bozuk mal,
İhracatçı belgesi edilevermiş iptal!
Eğer kötü ceketler yurttan satılırlarsa,
Satan bir kez aptalsa alan iki kez aptal!

TELEVİZYON VERGİSİ

Şu bizim TRT'nin Te-Re'si var Te'si yok;
Hastahgı meydana, doktor reçetesi yok!
Televizyon var gibi kalkar vergi alırlar,
Bu vergi mantığına: «Pes!» dedik, ötesi yok!

YAN ÖDEMELER

Memurların derdine nasıl dayanır yürek?
Geçiyor ömürleri ay başı bekleyerek.
Şimdi avunuyorlar çıkan kararnameyle,
Sabah, akşam durmadan: «Yan ödeme,» diyerek...

ASTRONOT MUSTAFA

Kutlayalım: İzmir'de Astronot Mustafa var;
Teknik ârıza yoksa yakında kanat açar...
— İhtimal, bu astronot saza, bara gitmemiş. —
Gazinoda bir kazık yesin bak nasıl uçar...

GLADYATÖR ZEKİ MÜREN

Mini şortunu çekmiş, bacakları da tüysüz;
Sahneye öyle çıkmış; boya, makyaj, koku, süs...
Müren'in gladyatör olduğunu görseydi,
Trakya'dan tâ Ay'a kaçardı Spartaküs...

HÜMEYRA İLE FİKRET HAKAN

Sosyete, tatlı hayat... Yoktur canını sıkın...
Yeni bir flört bulur eski flörtten bıkan.
İstanbul sosyetesini şimdi merak içinde:
Hüme'ya'yı alır mı acaba Fikret Hakan?

Mukadder ÖZAKMAN

Yazısız

MERDİVEN

MUZAFFER
İZGÜ

VİLİYETİN dördüncü katındaydı odası. Hatırlıyordu ilk göreve başladığı günü. O gençlik, o heyecan, ikişer üçer çıkmıştı merdivenleri. Hattâ, merdiven olduğunun farkına bile varmamıştı çıkar. İçinde bir heyecan, bir masaya sahip olmak, bir sandalyeye, bir mindere sahip olmak, sonra, ay başı gelince masasını almak, bakkala uğramak, manava uğramak, borçları taksitleri dağıttıktan sonra, elde kalan üç beş kuruşla bir ayın bütçesini yapmak, işte bu yüzden merdivenlerin farkına varmadı Kâmil efendi... Dördüncü kata çıktı, ilk kez müdürüyle tanıştı, sonra çalışma arkadaşlarıyla... Ona da bir masa verdiler, şöyle pencere yanındaydı. Arkasında soba, önünde kocaman bir dolap, çalışmaya başladı Kâmil efendi... Ve çalışmaya başladığının beşinci yılında, ilk kez bir gün:

— Yahu, şu bizim daire üçüncü katta olsaydı n'olurdu sanki? dedi. Ondan sonra, dördüncü katın merdivenleri bayağı dik gelmeye başladı kendine. O zamana dek hiç saymamış olduğu dördüncü katın merdivenlerini de saydı bu arada. Tam yirmibir basamaklı merdiven.

«Ama neden, birinci, ikinci, üçüncü katın merdivenlerini normal yapmışlardı da, dördüncü katın merdivenlerini dik yapmışlardı böyle?»

Mesleğin yedinci yılında, üşenmedi, bir pazartesi günü cebindeki cetvelle ölçtü bu merdivenleri... Evet, haklı vardı, dördüncü katın merdivenleri, diğer katların merdivenine nazaran tam onbeş santim daha dikti... İçinden:

«Binanın kabulünü yapanlar farkına varmamışlar» dedi.

Mesleğin onuncu yılında, dördüncü kat merdivenlerinin ara yerindeki sahanlık, onun için iyi bir dinlenme yeri oldu. Yol yakın olsun diye, korkuluklara tutunarak çıkar. Kenar, bu viraj alırken sahanlıkta, şöyle yan dönünce, ister istemez aşağıya bakar, dinlenirdi. Bazıları, bacaklarına kolları da yardım eder, korkuluğu tutan kollar gerildikçe merdivene basan ayak biraz daha güç kazanmış olurdu. Çoğu zaman

da meslekte otuz yılını doldurmuş Hicri beyle beraber çıkarlardı bu merdivenleri.

— Ah, derdi Hicri bey, birinci katta olmalıydı azizim bizim daire, birinci katta... Vallahi maliyedeki Hâdi beye imreniyordum. Adam Vilâyetin kapısından giriyor, hop hemen odasına... Ya ben... Ah ah bacaklarım... Aman dur biraz Kâmil bey, kalbime bir şeyler oldu...

İlk zamanlar Hicri beyin haline bayağı şaşardı. Hattâ kızardı bile ona, merdivenleri niye kendisi gibi ikişer ikişer çıkmadığı için. Bir keresinde şöyle bile düşünmüştü:

«Aldığı para hemen hemen bizim aldığımızın iki mislinden fazla, şu adamın merdivenleri çıkışına bak, sanki canı hiç göreve gelmek istemiyormuş gibi... Görev görevdir, beşinci kat, onuncu kat, mademki karnını oradan doyuruyorsun, otuzuncu kat da olsa çıkacaksnı!»

Ancak, mesleğinin onuncu yılında hak verdi Hicri beye... Hicri bey, otuzbeş yıllık olmuştur amma, ne yap. Sın ki bir türlü memurluğu bırakmıyordu. Daha, bir oğlu vardı üniversitede okumaya çalışan, bir kızı vardı daha gelin olmayan... Onun için çıkacaktı Hicri bey daha bu merdivenleri. Beklerdi çoğu zamanlar Kâmil efendi Hicri beyi. Birinci katın sahanlığında girerdi kolu. Na, ta dördüncü kata dek. Tısladığını duyardı Hicri beyin... Mesleğinin onbeşinci yılında Hicri bey emekli oldu. Daha doğrusu, çıkmaz oldu dördüncü kata. Belki bir kucaklayan, belki bir sedyeye koyan olsaydı, Hicri bey, bir kaç yıl daha dördüncü kata çıkıp çalışacaktı amma, böyle bir şey olmayacağı için, bir Temmuz ayında emekliye ayrılıverdi gitti Hicri bey...

İşte, o günden sonradır ki Kâmil efendiye, üçüncü katın merdivenleri de bir tuhaf gözükmeye başladı. Evet, bu katın merdivenlerinde de bir yapım hatası vardı. Teslim alır larken, burayı da es geçmişlerdi ilgililer. Oysa ki, bu merdivenler de, birinci ve ikinci kata göre dikti. Hem birazcık da yüksek tutulmuştu basamaklar. Üşenmedi, ölçtü bir

gün. Kendi kendine:

«Tamam haklıyım, dedi, evet bu basamaklar, birinci ikinci katınkine göre yarım santim daha yüksek... Belli oluyor canım, insan basar basmaz hemen anlıyor.»

Neden bilinmez, bu katın basamak sayısı da biraz fazlaydı, iki basamak... Evet, iki basamak, iki kez bacakların oynaması, insanın kendi kendini kırk kırkbeş santim daha yukarıya çıkarması demekti. Oturdu bir gün bunu da hesapladı Kâmil efendi... On günde dörtbuçuk metre, yüz günde dörtüzlüç metre, bir yıl da birbuçuk kilometreden fazla, pekiyi onbeş yılda, yirmikibüçuk kilometre, vur metreye, yirmikibin beşyüz metre... Pekiyi, Ağrı Dağı'nın yüksekliği ne kadar?

Üşenmedi, onu da aradı buldu coğrafya kitabından. Beşbin yüzaltmış beş metre... İşte o zaman:

«Ühüüü, dedi, bu adamlar bizi dört kez Ağrı Dağı'nın tepesine çıkarmışlar.»

Meslekte yirmi yıllık olunca, bu kez ikinci katın merdivenleri bir tuhaf gelmeye başladı ona... Dikleşiyordu boynuna merdivenler. Haydi birinci kat neyse ne, ikinci kat şöyle, böyle, üçüncü dördüncü katlar, birer felâket. Amma, hiç olmazsa bari şu ikinci katın merdivenleri bu denli dik olmasaydı. Bir gün ikinci kat merdivenlerinin sahanlığında durdu, bir yukarıya baktı, bir aşağıya... Yukarıya bakıyor, çetin ceviz,

aşağıya bakıyor serinlik ve kolaylık... Ağır ağır indi merdivenleri tekrar aşağıya. İkinci kattaki kahve ocağına uğradı:

— Bi ihlamur Osman efendi, dedi...

Oracıkta bir tabureye oturup ihlamurunu içti... Ondan sonra âdet edindi bunu, her zaman ikinci katta çıktığında kahveciye uğruyor, günü. ne göre, ya ihlamur, ya da, ada çayı içiyor, ondan sonra merdivenleri tırmanıyordu... Böylece kendi kendine, katlardan birini hesaptan çıkarmış oluyordu...

Mesleğin yirmibeşinci yılında, o hiç farkına varmadığı birinci katın bir kaç basamak olan merdivenlerinde de bir değişiklik oldu. Sanki bu merdiven de dikleşmiş, sanki ou basamaklar da göğe doğru biraz daha uzamışlardı. Üstelik arada sahanlığı da olmadığı için, bayağı dik gözüküyordu insanın gözüne... Birinci katı çıkıp da, ikinci katın geniş holüne varınca, ilk kez o salı günkü kalbinin sıkıştığını hissetti... İkiyle bir taraftan kalbini tuttu, bir taraftan merdiven korkuluğunu... Çıkması gerekti yukarıya, çünkü saat dokuzu beş geçiyordu... İkinci katta kalbi biraz daha fazla ses çıkarmaya başladı... Canı istemediği halde, kahve ocağına uğrayıp bir bardak su içti. Sonra tekrar başladı üçüncü katın merdivenlerini tırmanmaya...

Yok canım, bir şeyler olmuştur yirmibeş yılda bu merdivenlere. Serpilme çağındaki çocuklar gibi, gittikçe boy atıyordu bu merdivenler... Üçüncü katın holünde, duvara yaslandı biraz, yamından geçen özel idare odacısı:

— Hayrola Kâmil efendi? dedi.

— Yok, bir şey yok, dedi ona. Son bir gayretle dördüncü katın merdivenlerine tırmanmaya başladı. Kendi katına çıktığında kalbi, çok başka çeşit atıyordu. Sanki kızıyor du kalbi Kâmil efendiye:

«Sende hiç vicdan merhamet yok mu, ne yüklenirsin bu kadar benim üzerime?» der gibicesine.

O günü huzursuz oldu masasında. Karşı masada oturan Bekir beye sordu:

— Siz in de oluyor mu? diye.

Meslekte otuzuna yaklaşmakta olan Bekir bey, cebinden bir ilaç şişesi çıkardı:

— Bundan al azizim bundan, dedi. Birebir... Şöyle sabahları bir tane, akşamları bir tane yutacaksın, o zaman kalbin saat gibi çalışacak...

Hemen o günü aldı hapı... Ve ilk kez gece yatarken birincisini yuttu. Hapin faydasını görmedi değil, gördü anıma, mesleğin otuzuncu yılında da, merdivenler daha bir başka çeşit oldular. Kâmil efendinin beli kamburlaştıkça, inadına merdivenler uzuyorlardı, dikleşiyorlardı... Haydi, birinci katın bir kaç basamağı, ikinci katınkiler neyse ne, ya üçüncü katınkiler, dördüncü katınkiler, sanki minare gibiydiler... Bir de öksürük çıkmıştı başına Kâmil efendinin... Sanki, o yıllardır daire kokusunun içine sindiği ciğerleri, âşına kokuyu duyar duymaz, sevinçten midir nedir, daha üç basamak çıkmadan başlıyorlardı ötmeye. Kıp kırmızı kesiliyordu Kâmil efendi, ya birinci katın basamaklarında, ya da ikinci katın sahanlığında... Ondan sonra bir öksürük, bir öksürük, boğuluyordu sanki Kâmil efendi. Su ratı pancar gibi oluyor, gözleri iri iri açılıyor, şöyle beş dakikaçık dinlenmedikten sonra, imkânı yok üçüncü kata çıkamıyordu... Yanından geçenlerin tümü de, sanki sözleşmişler gibi hep aynı şeyi söylüyorlardı ona:

— Kâmil efendi, sigarayı bırak!

Oysa ki Kâmil efendinin doğru dürüst sigara içtiği de yoktu ki. Doktor sigarayı yasaklayalı tam iki yıl olmuştur... Üstelik, bir de hemoroidler bindirmişti üstüne, öksürükçe sızım sızım sızıyordu hemoroidleri...

Karpuz fiyatları çok pahalı.

— Gazeteler —

— Kesmeceee!..

Karısı Mukaddes hanıma bakarsanız, Kâmil efendi için bemen emekli ol, diyordu amma, Kâmil efendi, hayır, diyordu. Kızın ikisini de öğretmen yapmıştı, yarın evlenip gideceklerdi. Kazançları da, emekleri de kocalarının olacaktı. Hem onlar evlenirlerken, şöyle üç beş kuruşluk çeyiz yapmak da gerekmez miydi? Sonra, Kâmil efendi bugüne değin kira evinde oturmuştu. Şöyle emekli olduğunda elinde üç beş kuruşu olursa, alacağı üç beş kuruşluk emekli ikramiyesini de üzerine koyarsa, hani bir gecekonducuk olsun başını sokacak kadar, yeterdi. O nun için Kâmil efendi aksıra öksüre beş yıl daha çıktı o merdivenleri... Ama o beş yıl içinde, merdivenler beşer kat daha dikleştiler, beşer kat daha hırçınlaştılar, hattâ son zamanlar Kâmil efendiyi düşürmeye de başladılar. Bir keresinde koşup Fuat bey kaldırdı, bir keresinde de Gelir Müdürünün odacısı kaldırdı.

Fakat, son o üçüncü katın sahanlığında geçirdiği krizden sonra, gecekondu da silindi gözlerinden, kızların çeyizi de... Hastanede dört ay yattıktan sonra, bir gün karısının getirdiği dilekçeye imzasını atıverdi:

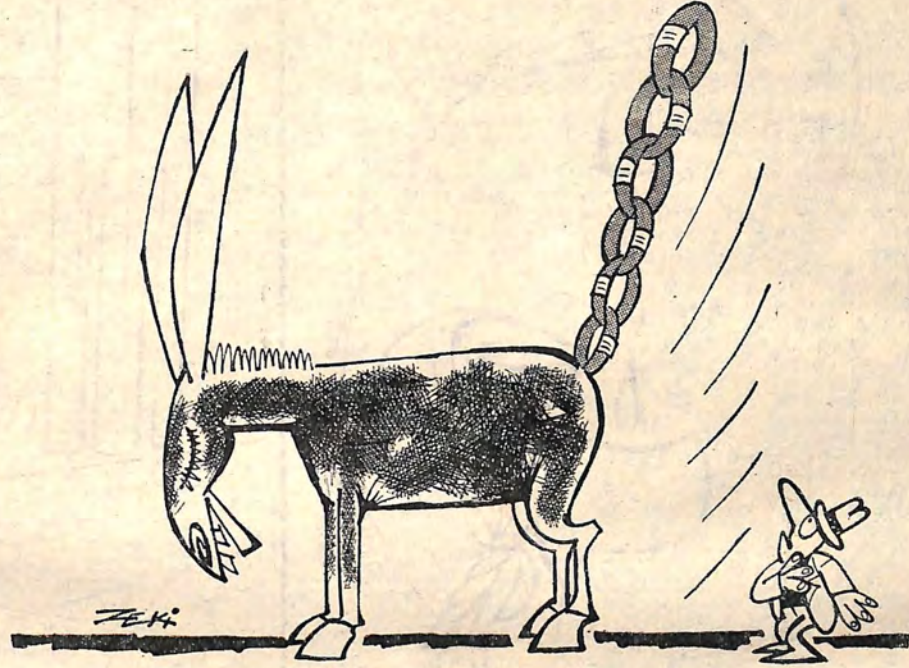
— Götür bunu Mukaddes bizim müdüre ver, dedi.

Ardından da tenbih etmeyi unuttu:

— Aman Mukaddes, sen bilmezsin bizim o merdivenleri, minare gibi diktiler, dura dinlene çık, e mi? diye.

Muzaffer İZGÜ

Sucuk fiyatları yükseldi. — Gazeteler —

Yazısız

BİZİM dilimizin öğrenilmesi. Bin yabancılar için çok zor geldiğini hiç anlamam. Burakın her şeyi, Türkçede kelimelerin cinsiyeti yoktur.

(Başka dillerin birçoğunda sözcükler ya erkek, ya dişi, ya da hüsnâ olurlar. Hem de bunun hiç bir kuralı, mantığı, hattâ yakışırması bulunmaz.

Söz gelimi, «masa» dişi olur da, «delik» her ne hikmetse erkektir.)

Güçlüğüne falan bakınayp Türkçeyi öğrenmeye çalışan yabancıların büyük çoğunluğu Batıtlı.

Ne de olsa aramızda ortak költür kökleri bulunan güney ve güneydoğu komşularımızda Türkçe öğreniminin Batı'dakinden daha yaygın olmasını beklersiniz, değil mi? Nerdeee! Oralarda dilimize itibar pek az.

Öyle olmasından yakınmaya da hakkımız yok tabii. Türkiye'de kaç kişi İngilizce, Fransızca, Almanca, kaç kişi Arapça yahut Farsça öğrenmekte?

Gerçek şu ki, uluslararası költür piyasasında Doğu ve Ortadoğu ürünleri —yanlış olarak— az değerli görüldüğünden, bu mollar kendi tabii müşterileri bile a-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

İNCE HASTALIK

hı çıkarıyıp hep Batı üretimi ne itibar edilmekte.

Benim bildiğim Türkçe öğrenicisi yabancıların yüzde doksamı Anglosakson asıllı.

Bu yaz komşumuz olan bir İngiliz hanım var, dilimizi doğru dürüst öğrenmiş de şimdi daha ötesini düşünerek «İleri Türkçe» dersleri almaktadır.

Yol soranak, yemek ısmarlamak, imdat istemek falan gibi basit dil işlemlerini geride bırakıp İleri Türkçe dediniz mi, işler karışıyor. Dilimiz incelikler, ikili üçlü anlamlar, akı karıştırmacı bir sürrü kıvrıntılarla dolu. Geçen gün İngiliz hanımla konu-

şurken bu durum büsbütün dikkatimi çekti.

Efendim, öğretmeni basit bir manzume yazmak görevi vermiş. Yazdığı mısralardan biri «satır satır» diye sona erdiğinden, hanım «satır» sözcüğüne kafiye aramakta. Buna yardım diye aklıma gelen kelimeleri sıralarken her birinin üstünde açıklamalar yapmak zorunda kaldım.

Diyeelim, «batır»... Bu sözcük e te iğne saplamak, gemiyi sulara gömmek, bir şirketi yahut ülkeyi iflâsa sürüklemek gibi çeşitli anlamlara gelliyor.

«Çatır» diye bir sözcük yok; ama «çatır çatır» deymi var.

Hanım sordu:

— Çatır çatır ile çitir çitir aynı şey mi?

— Çatır çatır çitir çitirın kabaçasıdır. Kürdan çitir çitir, o dun çatır çatır kırılır.

— Pekî, çatır çitir nedir? Pek içinden çıkamayıp salladım:

— Çatırdama ağız içinde olursa duruma çatır çitir denir.

— Ne ince dil! diye çok şaşı.

Kafiye aramayı sürdürüp «patır patır», «natır», «hatır» ve «katır» gibi başka ciller de bulduk.

Hepsini açıklayabildim ama hatırım ne olduğunu anlatmakta güçlük çektim epeyce. Frenk dillerinde tam karşılığı yok; biraz bize özgü bir kavram. (Zaten dil ile düşünüş arasında sınıksız bağlar vardır.)

— Türkiye'de işlerin kolay yürütülmesi için özel ilişkilere bakılarak yapılan kayırmalardaki sempati unsuruna hatır denilir, diye bir tarif denedim.

Bir zaman yüzüme baktı. Neden sonra:

— Her şeyiniz ince ama, dedi, biraz fazla karışık.

«Satır» sözcüğüne sonunda ne kafiye seçti, bilmiyorum.

Refik ERDURAN

Hippilerle Mücadele Derneği kuruldu. — Gazeteler —

Yazısız

Damla sakızı!

PAZARTESİ : Şimdi çek bakalım!

Ortalıkta dolaşan yeni zam söylen-tileri, uyanmamıza yetti. Çektiğimiz bütün güçlüklerin «Reform» deyiminin yorumlanmasından doğduğuna inandık artık.

Millet, «1961 Anayasasının özelliği ni teşkil eden reformlar hızla gerçekleştirilmelidir» diye bar bar bağırırken, hükümetler kendi yorum ve anlayışlarına uyarak reform çalışmalarına başladılar.

İlk görüşe göre «Reform» demek, milli koalisyon demektir.

O halde?...

Bütün partilerin ortaklığı ile bir hükümet kuruldu, fakat kitlelerin sesi duyuldu: «Reformlar hızla gerçekleştirilmelidir»

Milli koalisyon, reform değildi demek.

Oyleyse her parti, her üye kendi anladığı mânada sürdürürdü çalışmalarını.

MP. için «Reform», TRT'yi kafa kola almaktı. Bölükbaşı bir TRT'tir tutturdu.

Paşamız, «Kuyudaki adamı» çıkarmaya koyuldu.

Birtakım politikacıların öncülüğü ile yeni yeni siyasi partiler kuruldu.

Bunca çalışmaya rağmen nedense hâlâ reformların gerçekleştirilmesi ni istiyordu millet.

Üç denemeden sonra koalisyon devri kapandı, seçimleri AP. kazandı.

Vatandaş reform ister de durur mu?

Yenilik istemeyi, dünyalık istemek mi sandı, ne...

Ucuz fiyatla dağıttı devletin arsalarını; gecekondulara tapu dağıttı; avuç açana kredi dağıttı, meteliksizleri milyoner yaptı!

Bakıldı ki reform isteyenler çoğalıyor, emanet Erim başkanlığındaki «Beyin takımı» na verildi.

Ne yapsın adamlar? Bir, önceki

— Eee, hastalığın da

hükümetlerin yaptıklarını incelediler, bir, milletin reform da reform diye çın çın öten sesini dinlediler ve «Madem istiyorsunuz, alın bakalım» dediler.

«Reform yapması bizden... Ücretini ödemesi sizden!»

Bir sağanak başladı, vergi-zam, zam-vergi; hepimize kutlu olsun şu yeni reform devri!

SALI :

Çifte bahis

Para krizini atlattmak amacıyla çarlar arayan Fransa, bizimkine pek yakın bir sistemi uygulamaya başlamış: Çifte kur!

Zaman zaman Batılıların da, Do-

ğuluları taklit ettikleri oluyormuş demek.

Ekonomik sistemler arasındaki şu benzerliğe bakın hele.

Onların uyguladığı: Çifte kur... Bizimkiyse: Çifte tur!

İlk turu borç bulmak için atıyor; ikinci turda alışverişimizi yapıyoruz!

ÇARŞAMBA :

Sıra talim'e geldi

Gazetecilerin, «Yeni zam var mı?» sorusuna, Maliye Bakanı Ergin şu cevabı vermiş: «Tövbe deyin.»

Ohooo, fâtiha'yı, tövbeyi çoktan

Hayvanlar ve insanlar!

DÜNÜMÜZDEN SEÇMELER : TECELLİ

Nizamettin adında bir açıkgoz, Ankara'da tam 300 bin lirahk çelik boru çalmış. Ama sonunda tabii yakayı ele vermiş. Delikanlı şimdilikte...

Şu insanların, gerçekten garip tecelliler var.

Ankara'nın borusunu çalsan bir türlü, çalmasan bir türlü...

VATAN, 9 Ağustos 195
Adnan VELİ

NE DEMİŞLERDİ?

Yüksel Menderes, 26/6/1970

«Demirel, çok büyük bir mirasa sahip büyük bir partiyi şahsi emellerine kalkan yapmak çabasıdadır. Niyazım odur ki, Türk tarihi böyle bir siyasiyi bir kere daha sayfalarında görmesin!»

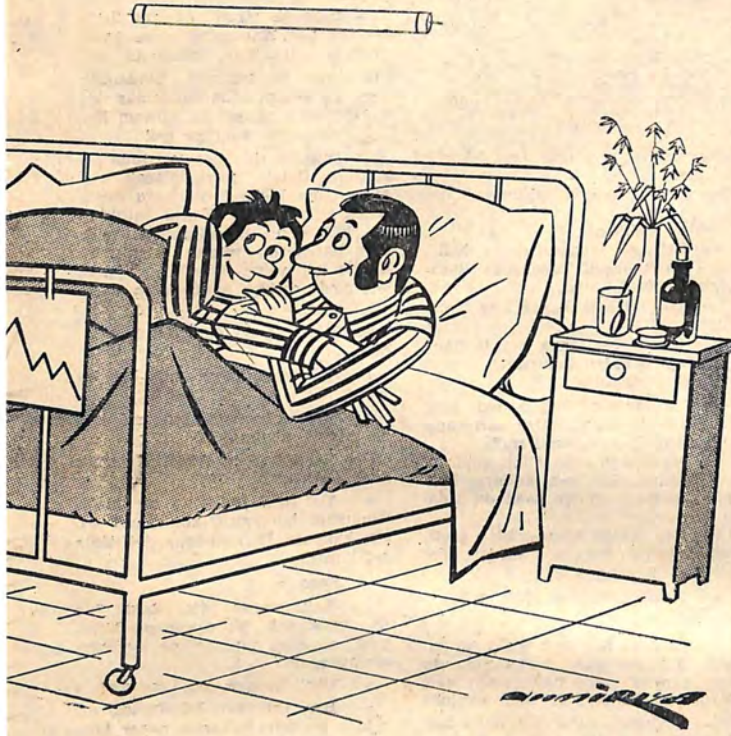
Duanız tuttu, niyazınız oldu. Bakalın bundan sonra kimler, kimler için niyazda bulunacak?

Demirel, 26/6/1970

«Kötü söz, söyleyene aittir.»
Kötü işler de, yapana...

Balım, dalım'ın güzülüyle :

Sağlık Bakanı, hemşirelere mini-etek giymeyi yasak etti. — Gazeteler —

tuzu kalmadı artık!..

— Gelecekte çok korkuyorum... Düşün, büyüyünce biz de böyle olacağız!..

«Kapalıçarşı her gün kolonya ve gülsuyu ile yıkanacak»
Başüstüne beyefendi. Bundan böyle yemeğimizi kolonya ile yaparız; kirlilerimizi gülsuyu ile yıkarız...
Arada bir damlattığınız terkosu küçük şişelere doldurur, parfüm niyetiyle saklarız!

göre, pekâlâ şöyle bir teklifte bulunabiliriz:

İkınmakla, sıkınmakla kolay kopmayacak kemer gönderin bize; başkentimizin bütün göbeklerini verelim size!

PAZAR :

Söyleyelim:

Günlük gazetelerimizden biri, yayınladığı araştırma yazısına şu başlığı koymuş: «Yaz biterken, fiyatlar nereye gidiyor?»

Oysa aynı gazetenin bir başka sütununda şu haber var: «Bütün gıda maddelerine yüzde 20-30 arası zam var. Mercimeğe yüzde yüz zam yapıldı!»

Mübareğin nasıl gittiği belli de, nereye ineceği belli değil.

Deposuna doldurunca fasulye, nohut, mercimekteki gazı; Apollo-15'i geçti hızı!

Vedat SAYGEL.

geçtik, sayenizde «Lâ havle»ye geldik beyim!

PERŞEMBE :

Son durak

Neyse ki başkalarının canı yanmadan Türkiye'deki olayların suçlusu bulundu, gazete manşetlerine geçerek ilgililerin dikkatine sunuldu: TARIH!

Haydi bakalım topla pılımı pırtını, dooğru Adliye'ye ak saçlı ihtiyar.

Nasıl kurtaracaksın paçayı bilmem. Balkan Savaşından, Kurtuluş Savaşına dek çeşitli olaylara katıldığı için elde sayısız belgeleri var.

Gerçi, «Viyana kapılarına dayan-ım, Kosova'yı aldım» diye sözde kendini savunacaksın ama, sadece pasaportsuz yurt dışına çıkmaktan dünyanın cezasını verirler adama! Dağ başı mı burası?

CUMA :

Azaldıkça değerlenir

İstanbul'un hızlı ve çalışkan Belediye Başkanı Atabey basmış emri:

CUMARTESİ :

Takas

Adana Ticaret Odasına bir mektupla başvuran İsveç, bizden dansöz istiyor.

Şunun Türkçesi, «Göbek» yani. Kafaları, kolları, bacakları, gövdeleri var da, yokluğunu duydukları tek şey göbek demek.

Hani ekonomik kalkınmamız kemer sıkımla mümkün olacağına

— Şu tabiatın azizliğine bak karıcığım... Sonbaharla beraber ilkbahar da geldi!..

GÜNÜMÜZDEN SEÇMELER :

BELLİYDİ

Bazı illerimizde hayli ishal olayları görülüyor.

Eh, bu kadar kemer sıktıktan sonra ve çektilik elbet bir yerden patlak!

TERCÜMAN, 25 Ağustos 1971 S.

Coğrafi temizlik

Haritanın bir yerinde kan vardı
Bir yerinde barut lekesi...
Öylesine yıkadılar
Silindi ülkelerin hepsi!

V. S.

NE DİYORLAR?

Koçaş :

«Bizim arkamızdan her şey söylenecek, kaçak, hırsız ve namussuz denemeyecek.»

Üzülmeyin, birtakım parlak vaatlerde bulunurlar, kendileri diyemese bile, diyecek gölge bulurlar.

Karaosmanoğlu :

«Zam kararlarını son AP. iktidarı almış.»

Derken kendileri gitmiş, sıkıntıyı çekmek zilere kalmıştır!

MAHALLENİN en yakışıklı delikanlıydı. Geçen yıl büyüklerini terletmiş, tozlaştırmaya başlamıştı. O gün, aynı mahallede üç yıldır dul kalan bir taze, sokak ortasında yolunu kesip, tepeden inme sormuştu:

«— Dile benden ne dilersin?»

Kadının koca bir apartmanı, kapısında uşağı, hizmetçisi, parası ve güzelliği yedi mahalle ötede birikim yapmıştı.

«— Sağlığını dilerim...» dedi delikanlı.

Kadın pişkin, yine pratik yoldan tekrarladı sorusunu:

«— İyi bak da öyle söyle. Dile benden ne dilersin?»

«— Sağlığını...»

Kadın dudaklarını ısırdı, derinden bir göğüs geçirdi:

«— Daha büyümemişsin sen...» dedi. «Ama, bir hakkın daha var. Söyle bakalım, dile benden ne dilersin diyorum, tamam mı?»

«— Sağlığını dilerim, sağ ol...»

«— N'apalım, sağlık olsun öyleyse...» dedi kadın da.

İşte böylesine «sağlığına» düşünülmesi büyük bir kusurdu delikanlı için. Yoksa, her gün nice iç geçirenler, süzülen gözler, uzaktan, yakından laf atmalar, açık, kapalı davetler öyle kolay atlanmazdı.

O yıl biraz daha büyüdü delikanlı. Büyümekle de iyi etmedi. Gitti, gönlünü mahallenin en çirkin kızına kaptırdı.

«— Bi başka cilvesi var...» diyor. «Sevdiğini kız için. «Kardeşim, nerde görsem bir kaynaması var, adamı hop hop ettiriyor valla. Yahu, şöyle yüzüne doya doya bir bakayım diyorum, elim ayağım sancılanıyor. Sesini duysam her şey bir yana, kulağım, gönlüm onda. Dün akşam sinemada karşı karşıya geldik de, ne selâm verebildim, ne de yüzüne bakabildim. Yanımda, bizim Hayri vardı. Len yapma diyorum, yok durmadan dürtür. Bana bakıyor, hem de yiyecek gibi. Benim bakmadığımı görünce de bozulmuş. Nedir bu benim başıma gelen? Bir akıl verin bana arkadaşlar...»

Konu, açık oturum şeklinde gençlerin kahvehanesine atıldı. Kahveci Recep delikanlıyı bir kenara çekip kulağına:

«— Gençlikte olur böyle şeyler...» dedi. «Bıçkın delikanlısın. Ulan, kaç kız peşinde dolaşırken senin ters yollara girmene akıl erdiremedim ben. Tenha bir yerde yakalarsın kıızı, bir yerde buluşalım dersin, bakalım ne diyor? Göreceksin, uzaktan sevmekle, yakından görmek çok ayrı şeyler. Akıl taktığın gibi değil bu işler oğlum...»

Delikanlı, iki gün sonra genç kızın bir sokak aralığında yakaladı, ötüne çıktı:

«— Bu akşam sinemaya geliyor musun?» dedi genç kıza.

«— Niye sordun?»

«— Gelirsen, ben de gelecektim de...»

«— Sinemada n'olmuş ki?» dedi genç kız. «Bağlar, bahçeler dururken...»

«— Gülerler adama...» dedi delikanlı. «Gece bağda, bahçede görünmek iyi olmaz.»

«— Sen de kimseye söyleme...»

«— Bu akşam, yatı ezanı okunurken sizin arka bahçeye geleceğim.»

«— Gel bakalım...» dedi genç kız, yürüdü gitti.

Babası her gün ikibuçuk lira harçlık verirdi delikanlıya. O gün bunun iki lirası ile çikolata aldı, güzelce sardı sarmaladı, akşam için sakladı. Tam yatı ezanı okunurken de bahçenin duvarından atlayıp içeriye sarktı.

Genç kız elinde sopa ile karşıla-

na çıkınca tuhaf oldu. Hele sopa havalanınca daha da şaşırdı:

«— Benim...» dedi yavaşça. «Hani, sözleştik ya bu saat diye...»

Genç kız sopayı indirmez:

«— Benimle dalga geçeceksin değil mi? Elleyecek, koklayacak sonra da bi tekme, tamam. Öyle mi, değil mi?»

«— Vallahi değil. Ciddi ciddi konuşacağım seninle.»

«— Konuş bakalım, neler uyduracaksın.»

«— Şu çikolatayı al önce. Diyecektim ki, aynı mahalleden sayılırız. Birbirimizi uzaktan görüp, tanımak ayıp oluyor. Biraz daha yakın olalım dedim, tabii sen olur dersin.»

«— İyi ya, burada birbirimize yakın değil miyiz?»

«— Yakınız da... Ayakta durmak terletti beni galiba. Gel şöyle oturalım.»

Oturdular. Genç kız yılışık yılışık güldü:

«— Sıtma tutmuş gibi titreme öyle...» dedi delikanlıya. «Ben üşüyorum desen, neyse. Haa, dur şu he diyeni açayım. Çikolata ha? Bayılırım...»

Genç kız, çikolatayı tüketinceye

kadar bekledi delikanlı. Dudaklarını yalarken:

«— Sen de tadına baksana...» dedi.

Utandı delikanlı:

«— Ben pek sevmem de...» dedi.

«— Ne seversin? Tavukgöğsü tarafından mı?»

«— Yoo, tatlıyla başım hoş değildir.»

«— Şimdi ben sana acı tarhana çorbasını nereden bulurum?»

Birlikte güldüler.

«— Gölgemiz ne hoş...» dedi genç kız. «Sanki birbirimize sarılmışız gibi görünüyoruz, değil mi?»

«— Hakikaten öyle. Elini şöyle uzat bakalım. Bak bak, kolların boy numa dolandı. Gölge nasıl da aldatıyor...»

Bir kaç dakika konuşmadan geçti. Delikanlının heyecanı yatışır diye bekliyordu genç kız:

«— Nasıl, terlemen geçti mi?»

«— Geçti.»

«— Kuzum, ben açık sözlü bir kıyım. O kadar güzel olmadığımı da biliyorum. Peşinde neler neler var, nerden aklına esti de beni seçtin?»

«— Doğrusunu istersen buna ben de akıl erdiremedim. Seni görünce olanlar oluyor bana, başkasını görmüyör gözüm...»

«— Hımm... Peki, en çok neremi beğeniyorsun?»

«— Şu uzun burnun, şu çıkık fişin...»

Temizlik işleri!

«— Alay mı ediyorsun benimle?»

«— Eline o kırmızı çantayı alıp da seke seke yürümüyor musun, ah, ne yapacağımı şaşıyorum o anda...»

«— Kırmızı çantamı çok mu beğendin?»

«— Güzellik yüzde, suratta değil diyorum ben. Harekette, o insanın aklında, gülüşünde, bakışında...»

O akşam bu konuşma havasında geçti. Üç akşam daha buluşmalar oldu. Dördüncü akşam da kahveci Recep, delikanlıyı sorguya çekti:

«— Duydum ki işler tıkrında ha aslanım. Helâl... Böyle olacak işte. Ama, daha böyle koyu koyu düşüncecek ne var yahu? Yoksa, tutuldu mu, ha? Sakın, ilk adımında son adım hareketini yapma çarpılırsın. Bu ilk işin yahu. Hele hele, çerezleri şöyle dışının arasında eritmeyi bir öğren...»

«— Sana bir şey soracaktım be âbi...»

«— Sor yeğenim, severim ben bu lafları...»

«— Bir kıza harekete geçirmek için ne etmeli, n'apmalı?»

«— Nasıl hareket yâni? Kaçırma falan filân mı?»

«— Yo, hanı buluştun bir kızla. Konuştun konuştun, konuşacak sözün kalmadı. Hep susacak değilsiniz değil mi?»

«— Eeee...»

«— Bekliyorsun öyle. Kızda hiç bir işaret yok. Ne sokuluyor kucağına, ne elini tutuyor, ne boynuna sarılıyor, ne...»

«— Yâni, bunları kız yapacak?»

«— Ben yapmaya kalkarsam, erkeklik gurur, bakarsın çeker kendini, naza alır, bir daha da...»

«— Vay başıma gelenler vay... Oğlum, sana bir ilaç. Git eli kurşukluk indir al. İçine de içde iççeği koy, kıza yedir. İki dakika geçmeden dayanamaz, üzerine atılır. Oldu mu?»

Delikanlı o akşam, bahçede genç kıza incirleri verdi. Genç kız da karşılığında bir tabak dolusu balı ötüne koydu:

«— Şunu kaşıklayabildiğin kadar kaşıkla...» dedi delikanlıya.

Genç kız incirleri yedi, delikanlı da balı kaşıkladı. İki dakika sonra göz göze geldiler:

«— Bana niye öyle tuhaf bakıyorsun?» dedi genç kız.

«— Yo, ben değil, sen tuhaf bakıyorsun...» dedi, delikanlı.

«— Ah çapkın, kolumu çimdikle-din üstelik...»

«— Vallahi çimdiklemedim...» dedi delikanlı. «Çimdiklesem çimdikle-dim derim.»

«— Bir kız varmış. Sevgilisi kendisini öpmeyi diye n'apmış biliyor musun?»

«— Niye öpmemiş?»

«— O da merak etmiş işte. Sonra, şöyle uzanmış üstüne hadi demiş...»

«— Vay canına. Aferin kıza. Ben de öyle olmasını isterim ama...»

«— Delikanlı yine geri geri çekilmiş. Kız inatçı. Bir daha böyle uzanmış, yine hadi demiş... Ne desin artık...»

«— İster misin, sevgilisi yine anlamasın...»

«— Off, anlamamış... Genç kız daha da hırslanmış. Bak bana, eteğini biraz açmış, sonra senin elini tuttuğ gibi, yorgunsun demiş, gel kucagi-ma uzan biraz...»

«— Yapma yahu, bu kadar ha?»

Eee, ister misin delikanlı yine aval aval dursun...»

«— Senin gibi, geri geri yaslanıp, kasılmış. Genç kız daha bir hırslı, bu kez elini şöyle yapmış, sana vurduğum gibi şırrak diye tokadı yapıştırmış...»

«— Yoo, şaka falan. Erken sağlama vurdun ama...»

«— Bakmış ki, delikanlı yine uyuyor. Bu sana az oldu demiş. Açmış yine elini. Bir de şöyle bir tane yapıştırmış ki...»

«— Dur be, dur... Yüzüm...»

«— Delikanlı sanki uykudaymış. Kalkmış ayağa genç kız. Erkek bozuntusu demiş. Bir haftadır her akşam şurada buluşuyoruz. Yok burun hoşuna gidiyormuş, yok cilveliymişim, yok bilmem ne. Ne duyorsun, insan şöyle bir yoklar, biraz dokunur, sarılır, sarmalar...»

«— Aferin kıza, sonra...»

«— Sonra ha? Bahçede bir şeyler aramış. Dur, gördüm... Bak, şöyle bir odun geçirmiş eline. Yavaş yavaş yürümüş üzerine. Ondan sonra da Allah yarattı dememiş, vermiş odunu, vermiş odunu...»

Delikanlı her yanına inmeye başlayan odunların acısı ile hiç de erkekliğe yakışmayacak şekilde bağır-maya başladı. Neyse ki, bir yanı kırılmadan duvara sıçrayacak fırsatı buldu ve soluğu kahveci Recep'in karşısında aldı:

«— Yaptın yapacağını...» dedi kahveciye.

«— Benzetmişler ha?»

«— Senin ilâç yanlış etki etti aga. İğde çiçeğini kuru incire mi, yoksa yaş incire mi koyacaktık?»

«— Allah müstahakkını versin, n'oldu?»

«— N'olacak. Saldırmasına saldırdı ama, öylesine değil. Kaptı bir odun, verdi verişti...»

Olayı başından dinleyen kahveci Recep, bir bardak soğuk suyu devirirken yerinden kalkamıyordu:

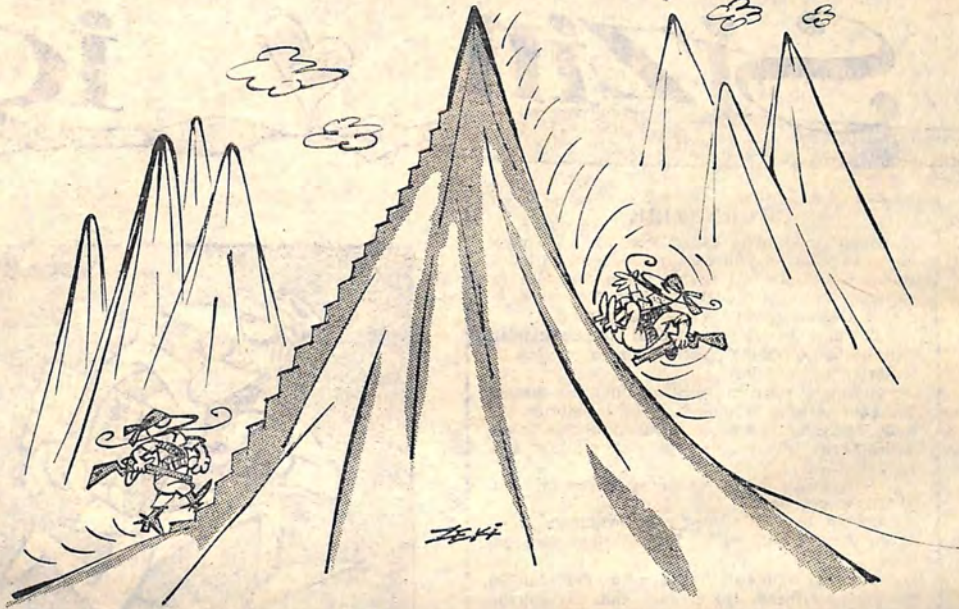
«— Az olmuş az...» diyordu. «Ah gençlik, kahpe gençlik, gel de seni arama be. Delikanlıya bak yahu. Ulan ahhh, gel de... Gel de...»

Kahvecinin sinirleri yatışsın diye bekleyen delikanlı, neden sonra bir çare daha hatırladı:

«— Bana yaptığın kalleslik ya, oldu gitti. Şimdi, şu ilâcın aşısını söyle de bir de onu uygulayayım.»

Der demez de, kahveci Recep ayağa fırladı. Ocağa attığı odunların en kalınını seçip, delikanlının üzerine yürüttü.

Nurettin TÜRKER

Dağa çıkış ve iniş!

50. YILA UÇARKEN

Bir kaç ay sonra kutlayacağımız «Büyük Gün»ün hazırlıklarını yoğunlaştırırken, adı ve ünü sınırlarımızı aşan geniş bir ailenin üyeleri olarak bu mutlu çabada sizlere de görev vermeyi düşündük sevgili okurlar.

Evet, önümüzdeki yaş gününe «Büyük Gün» diyoruz. Çünkü 50 yıl demek, en azından Türkiye Cumhuriyeti devletinin yaşı demektir. Bütün dünyada, hattâ Batı medeniyetinin mizah kültürüyle ünlü İleri ülkelerinde bu yaşı ve bu tirajı bir araya getirmiş bir mizah dergisi yoktur.

Akbaba'nın neşesi yarım yüzyıldır solmadı... «Akbaba evinizin neşesidir» sloganı ile bu güler yüzlü dergi 50 yıldan beri her hafta yarım milyona yakın okuruna zerafet, espri, nükte sunmakta, neşeyi paylaştırmaktadır.

Bundan güzel, bundan büyük gün olur mu?

Evet, «Adı ve ünü sınırlarımızı aşan geniş bir ailenin üyeleriyle» diyoruz. Çünkü, bir bütündür AKBABA. Dergiyi hazırlayan, basan, satan, çıkacağı günü sabırsızlıkla bekleyip okuyana dev bir ailedir. Bizim kalemlerimiz ve fırçalarımız sizin sevginizden güç alıyor, cesaret alıyor, gevrek alıyor.

İşte bu nedenle ki, 50. yılınızı kutlama hazırlıklarında, ailenin bölünmez bir parçası olan sizlere de görev vermeyi düşündük sevgili okurlar.

SORUYORUZ:

Her yıl düzenlemekte olduğumuz geleneksel

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

1971 — 1972 YARIŞMASI

Mizahın hangi dalında yapılınsın?

Bilindiği gibi kurumumuzun adına düzenlediğimiz armağanlı yarışmanın ilk yılında, mizahın üç ayrı dalında açmıştık yarışmayı: Şiir — Hikâye ve Karikatür.

Ertesi yıl, Bir Perdelik Oyun'du konumuz.

1969 — 1970 yarışmasına ayırmış, geçen yıl düzenlediğimiz Siyasi Fıkra yarışmasıyla roman hariç kurumumuz merhum Yusuf Ziya Ortaç'ın sağlığında sayısız eserler verdiği sanat zincirini tamamlamıştık.

Bu yılın konusunu ise AKBABA'ya en az bialer kadar gönül veren siz sevgili okurlarımızın oylarına sunuyor ve soruyoruz:

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

1971 — 1972 YARIŞMASI

Mizahın hangi dalında yapılınsın?

Düşünün, fikirlerinizi açıklayan bir mektupla bize bildirin, koyacağımız ödülü kazanın!

Anketimizin süresi: 25 Ekim 1971 pazartesi akşamına kadar.

Dağıtılacak ödül: 1000 (Bin) TL.

Adresimiz: Akbaba Dergisi, Divanyolu — İSTANBUL (Y.Z.O. Y. Anketi).

Cevaplarınızı bekler, daha nice yılları birlikte kutlamayı dileriz sevgili okurlarımız.

AKBABA

Amerikan ekonomisi sarsıntı geçiriyor. — Gazeteler —

— Hayır, onu değil... Bu defa şunu fethedeceğiz!..

SİZİN İÇİN

KURNAZLIK

Doğu Anadolu'da eşkıyaların sık sık yoldan geçen vasıtaları durdurup soydukları sıralarda, otobüs şoförünün biri ileride yolun eşkıyalar tarafından kesilmiş olduğunu görür. Yolculara:

— Değerli neyiniz varsa saklayın! der.
Yolcular da neleri var neleri yoksa saklarlar. Aynı otobüste bulunan Yahudi bir yolcu, olup bitenleri dikkatle izler.

Otobüs durdurulur, eşkıyalar otobüse girerek herkesin parasını ve değerli şeylerini isterler. Yahudi, eşkıyalara herkesin parasını nereye sakladığını söyler. Eşkıyalar da paraları aldıktan sonra Yahudiye:

— Sen bize paraların yerini gösterdin, seni aramıyacağız, derler.

Otobüs hareket edince bütün yolcular Yahudi'nin üzerine çullanırlar. Yahudi sinsi gülererek:

— Yavaş olun yahu, yavaş olun, der elindeki çantayı göstererek. Bu çantada tam bir milyon lira para var. Merak etmeyin hepinizin zararını ödeyeceğim!..

Böylece Yahudi akıllılığı sayesinde 60-70 bin lira kaybetmek suretiyle parasının büyük kısmını kurtarmış olur.

Nihat MASMANACI
Yenikapı Cad. No: 16, kat: 3 ERZURUM

GAF

Bir gün küçük kardeşim okuldan ağlayarak geldi. Annem sordu:

— Neden ağlıyorsun oğlum?

Kardeşim:
— Midem ağrıyor, diye cevap verdi.

Annem:
— Boştur oğlum, bir şeyler dolduruver, geçer, dedi.

O akşam Veli amcamla ra oturmaya gitmiştik. Veli amcam kafasının ağrıldığını söylüyordu. Bizim yaramaz hemen cevabı yaptırdı:

— Boştur amca, bir şeyler dolduruver!

Ali Rıza BAYINDIR
Eğitim Araçları Başkanlığı
Kurtuluş/ANKARA

EŞEKTİK!

Rahmetli dedem anlatır. di:

«Bir gün, omuzumda tırtan, mezarlığın kenarından geçen yoldan ekin biçmeye giderken, önlerinde eşekler, bir kaç kişi durmuş aralarında konuşuyorlardı. Muhitin yabancıları oldukları belliydi, yaklaşıp selâm verdim. İçlerinden biri:

— Dur ağa, dedi, sana diyeceklerimiz var. Mezarlığın kenarından geçerken dua okumak lazım, biz ise dua bilmiyoruz. Başka yerden de yol yok ki geçelim, ne yapacağız?

Gülümseyerek:
— Ondan kolay ne var, dedim. Bakın, işte önünüzde eşekler var, siz de elleriniz üzerinde yürüyerek geçin, şayet öbür dünyada niçin dua okumadan geçtiniz? diye sorarlarsa, biz o an için eşektik, dersiniz.»

Rahmi COŞKUN
Orman Bölge Şefi
Hasköy/MÜŞ

ÇATTIK BELÂYA!

Lise II. sınıftayken Edebiyat öğretmenimiz bir gün Ahmet isimli bir arkadaşımızı sözlü yoklama yapıyordu:

— «Sana son olarak bir soru daha soracağım. Bunu bilirsen 5 vereceğim. Bana, (Müstaflâtin fâilâtün) kalıbına bir örnek ver.» dedi.

Ahmet, düşündü düşündü, sonra da «Çattık belâya» diye kendi kendine söylendi. Bunu duymuş olan öğretmenimiz, Ahmet'e ne söylediğini ısrarla sordu. Ahmet mahcup, «Çattık belâya» dedim efendim, diye cevap verdi.

Bu cevap üzerine öğretmenimizin yüzü güldü ve Ahmet'e iyi numara verdim.

İbrahim TAŞKENT
Demirkapı Cad. No. 7
Bayrampaşa/İSTANBUL

— Torunun o tarafta değil baba, bu tarafta!..

Tarihi eser kaçakçısı!

YERİNE GÖRE

İlimiz Muradiye ilçesi. nin sempatik ve sevilen bir tapu memuru vardır. Ancak kadro darlığı nedeniyle dairenin bütün işleri ni tek başına yürütmektedir.

Bir sabah saat dokuz sıralarında içeriye bir zat girerek, günün temizliğini yapan tapu memuruna, müfettiş olduğunu söyler. Elinde süpürgesi ile doğrulan memur:

— Şöyle buyrun beyefendi, diyerek müfettişe yer gösterir. Biraz bekle. meniz gerekecek.

Oturduğu yerde kıpır kıpır kıpırdayan müfettiş:

— Evlâdım, der, bırak şu temizliği de, bakıver bakalım, nerde kaldı memur bey? İşinin başına hep böyle geç mi gelir bu adam?

Çöpleri küreğe doldur.

maya çalışan tapu memuru:

— Biraz daha işi var beyefendi, der. Bitsin, gelir.

Bu sözle müfettiş daha da sinirlenir:

— Yahu dairenin dışındayla işi olur muymuş me. mur bir adamın? Bir bakıver suna!

Beriki cevap vermeden çöplerini döker, üstünü başını silker, duvara asılı kravatını takar, ceketini giyer, yarası kırık aynanın karşısında saçlarını taradıktan sonra masasının başına geçer ve hareketlerini şaşkınlıkla izleyen müfettişe elini uzatarak:

— Hoşgeldiniz beyefendi, der. Bendeniz, tapu memuru...

Göksel BEYHAN
Bahçıvan Mah. Türkoğlu
Sk. No: 44/B VAN

KALINTILAR

Geçen yaz tatilinde alilecek Ege gezisine çıkmıştık. Maksudumuz, o civardaki tarihi yerleri gezmektir. Bergama'nın içindeki bir tarihi kalıntıyı gezerken babam, yakındaki bir evden çıkan köylüye, orasının ne zamandan kaldığını sordu. Köylü de salkılıkla şu karşılığı verdi:

— Valla begim, biz buraya iki sene önce geldik. Onun için yapıldığını görmedik.

Orhan DEMİRLER
Birik Sok. Manolya Ap.
No. 3/5

1. Levent/İST. ALMANYA'DAKİ EVLÂT

Kara Dayı'nın oğlu Ali beş senedir Almanya'dadır. Ne gelir, ne de babasına para gönderir. Yanından gelenlerin kimisi, «Ali evlendi. Gayri gelmez» der. Kimisi de, «Ali adam olmaz, parasını sarı kızlara yediyor. Almanya'nın kralı gibi yaşıyor. Beyler gibi rahat, niye gelsin?» diye söylenir.

Şehirden Ali'nin bir arkadaşına gelir köye. Köyün meydanında Kara Dayı'ya rastlar. Selâm verip sorar:

— Kara Dayı, Ali nelerde? Çoktandır görünmüyor!..

Kara Dayı:
— Almanya'da, der. Misafir üsteler:
— Ne yapıyor Almanya'da?

Kara Dayı bir misafire bakar, bir göğün bulutlarına... Kafasını sallarsağa sola... Kızgın, burun delikleri iner iner kalkar. Ve cevabını patlatır:

— Almanya'ya giden nögürür lan? Eee, nögürür? (Ne yapar?)

Ali AŞIK
P.K. 116 KAYSERİ

SIKI ÇAKILMIŞ

Amcamlarda, âdet olduğu üzere her pazar ailece toplanır, konuşup, eğlenirdik. Yine bir pazar günü hep birlikte yemeklerimizi yemiştik, sofradan kalkmıştık. Dedem lâvaboda takma dişlerini yıkamak için çıkardığı anda dört yaşındaki küçük kardeşim çiğdem atıldı:

— Dedeciğim, sizin dişleriniz çıkıyor mu? diye sordu.

Dedem de gülererek:
— Yavrum seninkiler çıkmıyor mu? dedi. Çiğdem, dişlerini parmağıyla bir müddet zorladıktan sonra:

— Çıkıyor, dedeciğim benimkileri çok sıkı çakmışlar, diye cevap verdi.

ADINI UNUTMUŞ

İhtiyar bir nine, torununun elinden tutmuş, ilkokula kaydetmeye getirmişti. Kayıt yapan memur sordu:

— Çocuğun adı nedir?
Nine biraz düşündü, sonra çocuğa dönüp sordu:

— Oğlum Mahmut, senin adın ne idi?
Burhan CULFA
Fevzipaşa Cad. Fatih Pasajı No. 7
Fatih/İSTANBUL

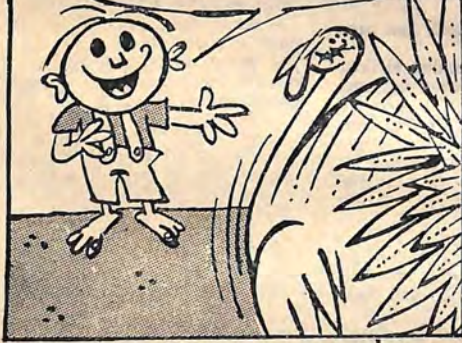
Bu ne kadar
Kabarırsa, benim de
neş'em o kadar
Kabarıyor, artıyordu

her HAFTA bir OLAY

Kabarmazsın
Kel fatma annen
güzel, sen çirkin...

Kabarmazsın
Kel fatma annen
güzel sen çirkin...

sana ne oldu ben bilemem
eski neş'em hiç bulamam...

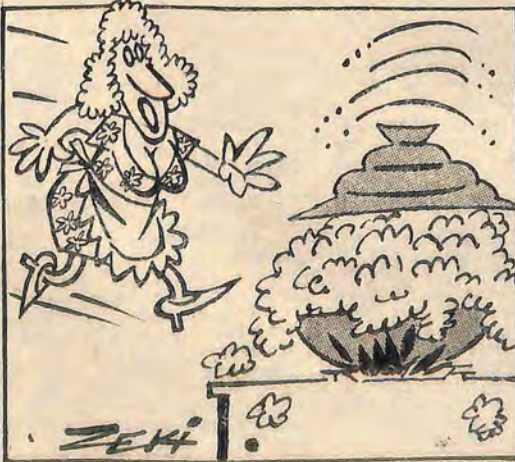

bir
gün
bir de
ne
göreyim:
Kel
fatma
sahiden
kel
olmamış mı
Hem de
anadan
doğma!!

içimden
onu
son defa
kızdırmak
geldi...
Cevriye
teyzeyi
kollayıp
daldım
mutfaga
ve...

Annen güzel
sen çirkin
Kabarmazsın
kel fatma...

mutfaktan çıkarken meğer
cevriye teyze beni görmüş
akşam babamdan bir
araba dayak yedim...

Çünkü, babam arabacıydı!

Nine, dürbünü ayarladıktan sonra:

— Sen reyis misin? diye sordu.
— Yoo...
— Ben reyisi görecem reyisi...
— Çık şu merdivenlerden, sonra sola dön, gene çık, sağa dön, gene çık, işde ordaki gapı...
— Ne lan o, çık çık, dağa mı dır-mamıyoruk?
— Merdiven nene merdiven...
— Dut golumdan...
— Benim işim var burda...
— Ne işin var, heybeye dineliyon işde.

— Allah Allah, işimiz var dedik nene.
— Dutsan da neneyin golundan, hayır duasını alsan olmaz mıydı?
— Benim dua edenim çok, evde senin gibi iki dene var.
— Onların yüzü suyu hörmetine şurda ekmek yiyon...

Kahveci geçiyordu ordan, kapıcı:
— Lan Fikret, çıkar lan şu neneyi reyisin gapısına... dedi.
Kahveci çırağı, ninenin koluna girdi:

— Yörü nene, dedi, gazan mübarek ola. Yalnız nene, biraz çabuk çık, bizim gaveleri soğutma...
— Goşdurma lan, dedi nene.
— Bas nene bas, bu daha birinci basamak... Ya Allah nene!
Nine, beş altı basamak çıktı:

— Daha çok mu? diye sordu.
— Ühtü nene, daha bu ne ki, da ha ne çıkdık ki?
— Allaah!...
— Gel idersen seni hopuma alıyım!...
— Sona da depeden bırakıver aş-şağı deel mi?

— Yok vallaha nene...
Sekiz on basamak daha çıktılar, ninenin suyu tükenmişti. Kahveci:
— Hadi nene, dedi.
— Oldum ben oğlum...
Oracığa çıktı. Başladı belediye başkanına beddua etmeye:

— Allah, bişecikler demem, benim gibi olduğunda böyle merdiven çıkarken gavceler de bulamıyasin...
— Nene yörül, gave soğudu...
— Oğlum ben genç miyim?
— Ne diyecen reyise?

— Ben bilirim diyeceğimi... Ona diyeceğim ki, ulan heç utanmadın, sıkılmadın mı, gönderdin çarşı ağa-nı, benden tavuğumu istedin diye-cem...
— Senden tavuk mu isdemiş be-lediye reyisi?

— Hee... Ya verecekse tavuğu ver-sin demiş, yoksa yirmibeş mecit versin demiş... Boğazına düğümlene inşaallah... Benim el gadar tavuğum-dan ne isden?
— Nene, olmasın bi yarınlık, be-lediye reyisi senin tavuğu isdemez.
— Nah işde!...

Kağıdı uzattı kahveciye:
— Yazmış buraya, ya tavuk, ya da yirmibeş mecit...

— Nah işde!...
Kağıdı uzattı kahveciye:
— Yazmış buraya, ya tavuk, ya da yirmibeş mecit...

— Nah işde!...
Kağıdı uzattı kahveciye:
— Yazmış buraya, ya tavuk, ya da yirmibeş mecit...

— Nah işde!...
Kağıdı uzattı kahveciye:
— Yazmış buraya, ya tavuk, ya da yirmibeş mecit...

— Nah işde!...
Kağıdı uzattı kahveciye:
— Yazmış buraya, ya tavuk, ya da yirmibeş mecit...

— Nah işde!...
Kağıdı uzattı kahveciye:
— Yazmış buraya, ya tavuk, ya da yirmibeş mecit...

— Nah işde!...
Kağıdı uzattı kahveciye:
— Yazmış buraya, ya tavuk, ya da yirmibeş mecit...

— Nah işde!...
Kağıdı uzattı kahveciye:
— Yazmış buraya, ya tavuk, ya da yirmibeş mecit...

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

— Hadi nene, davran biraz, sen bilmen, bu gave Rıza beyin, soğudu mu başımdan aşşağı döker.

— Hele etsin öyle bişey, reyisin yanından çıkarım, onun yanına. Sen bana gösder yeter ki... Ah ah, Mamıd'im sağ olacaktı da, bunların bir bir haklarından gelecekti.

— Oğlum muydu Mamud?
— Yoo, erimdi...
— Asgere mi geldi?
— Ne asgeri, öldü...
— Öyle bahsediyon ki nene, san-ki den asgere getmiş.

— Asgere de getdi... Gaç sene as-gerlik yaptı benim Mamıd'im.
— Hadi nene, acık daha dişini sık hele, şurda bir gaç basamak gal-di.
— Bende de can galmadı... De oğ-lum Allah razı olsun, sen get işine.

Kahveci çırağı, bu dualı işi yarım bırakmamak için nineye üstelendi:
— Hadi nene, şunun sevabı tam olsun, çıkarım seni biraz daha.
— Yok oğlum, benim sana etti-ğim hayır duası yedi süllüne yeter.

— Nene be, elin deymişken bir de benim sevgilim için dua et.
— Kim ki o?
— Benim sevdiğim kız. Vermiyor-lar da bana.

— Verirler verirler, hadi get.
— Bak nene, şurayı da çıkdın mı tamam, orda gapıda biri var, ona, ben başkanı görecem de, seni onun yanına götürür.
— Eyi eyi...

Nine, bir zaman orada oturdu. Merdivenleri hızlı hızlı inip çıkan insanları seyretti. Hepsi de ilgilen-diler nineyle. Hepsi de sordular:
— Ne o nene, niye geldin? diye. O da hepsine:

— Başgana iki lâf etmiye, dedi. Tekrar ayağa kalktığında, bu kez yorgunluktan iyice tutundu merdi-venin korkuluklarına. Bir adam o-na yardım etti, elinden tuttu. Niha-yet nine belediye başkanının kapı-sına varmıştı.

— Bu gapı mı? diye sordu başka-rın odacısına.
— Hop nene hop, dur bakalım, gi-remezsın, dedi.
— Niye?

— Giremezsin o odaya.
— Niye, erkek hamamı mı var içerde?
— Ne hamamı?

— Niye giremeyecek mişim? Be-nim diyeceğim var reyise.
— Randevun var mı?
— Yok, beş gurus param yok...
— Para deyil nene, yâni belediye başkanından izin aldın mı?

— Niye izin alacaktımışım?
— Hoppalaa... Nene burası beledi-ye başkanının odası, öyle elini kolu-nu sallaya sallaya giremen.
— Kim elini golunu salıyior?...
— Gel de lâf anlat... Nene bak, sen burada bekliyecen, ben içeriye girecem, sizi bir vatandaş görmek istiyor diyeceğim, o da gelsin diyecek, ondan sonra sen girecen, anla-dın mı?

— Gaz mıyık, annadık tabi... Ha-di get içeri, Rabiye gelmiş de.
— Kim Rabiye?
— Mamıd'in avradı de... Külhan-cı Mamıd'in avradı. O bilir beni, bugün bana çarşı ağalarını gönderip sarı gızımı istemiş.

Odacı, başını kıvrarak, başkanın kapısını vurdu ve içeriye girdi. O-nunla beraber nine de daldı içeri-ye. Odacı:
— Aman nene! dedi.

Nine onu dirseğiyle iterek:
— Kim o reyis dedikleri? dedi. İlerdeki masanın gerisinde oturan şişman adam:
— Benim, dedi. Ne var nene?
— Heç, halını hatırını sormıya geldim.

Başkan yerinden kalktı, yer gös-terdi:
— Hoş geldin, sefa geldin, otur nene, dedi.
Nine oturmadı:
— Sende heç utanmak yok mu? dedi.

— Aman nene ne oldu?
— Daha ne olacak? Ne isdedin be-nim sarı gızdan?
Belediye başkanı, odacının dışarı-ya çıkmasını emrettikten sonra:
— Ne sarı kıızı nene? dedi.
— Nah! dedi nine, kağıdı uzattı. Al da oku ne halt ettiğini.

Başkan, ceza kağıdını okudu, gü-lümsedi:
— Haydi sen git haydi, ben çare-sine bakarım, dedi.
— Utanmadın mı benden bi tavu-ğu isdemiye? Ben nerden bulurum yirmibeş meci...
— Amma nene, sen de bir daha tavuğu dışarı salma.

— Goyunuma mı alıp yatıyım?...
— Yok canım, evde bi pine yap tamam... Haydi haydi sen git, ben çaresine bakarım.
— Anlamam, sil üstündekini...

Yazı, mürekkeple yazıldığı için başkan silemedi. Masanın üzerinde-ki sürahidin biraz su döktü kağı-dın üzerine:
— Nah işte, karaladım, dedi. Hay-di sen git işine.

Nine yumuşamıştı:
— Allah göynüne göre versin oğ-lum, dedi. Bi daha da bizim mahal-leye deli çarşı ağalarını gönderme.
— Olur olur, göndermem.

Başkan, ninenin sırtını okşadı. O-dacıyı çağırdı:
— Nineyi aşşağı kapiya kadar in-dir, dedi.

Odacı, ninenin koluna girdi. Mer-divenleri inmeye başladılar. Nine söyleniyordu:
— Bi dolu geldim, bi dolu gel-dim ki... Şayet ki, ters bi lâf etsey-di, ne sakkalım bırakacaktım, ne de bıyıyım...

Nine, bir kaç basamak daha indik-ten sonra:
— Sen neyi olun onun? dedi.
— Odacısı.
— Yâni uşağı mı?
— Heye...

Nine adamdır bu adam, burda söyler, şurda unudur mu?
— Unutmaz unutmaz, korkma.
— İderse unutsun, nasıl olsa yol-ları ezberledim. Bi daha gelirim, o zaman ben diyeceğimi bilirim.

Odacı, onu kapiya dek geçirdik-ten sonra:
— Gülegüle nene, dedi.
— Ee oğlum, ben şimdi nasıl ge-decem evime?
— Nerde otursunuz siz?
— Gappının yanında bi elektrik direği var.

— Elektrik direği mi var? Hangi mahalle?
— Ne bilirim ben mahallesini? Belki on senedir dışarı çıkmadım.
— Ee nene, mahallenin bilmen, e-vini bilmen, ben nerden biliyim na-sıl gideceğini?

Nine ona:
— Hadi hadi, sen get, ben yolu bulur ederim. Allahın izniylen üç guıvallah bi ilham okudum mu, yol-lar dümdüz olur, dedi.

— Amman nene, pek dümdüz ol-maz, taksiler vızır vızır, depelenin mepelelin.
— Heç bişe olmaz...
— Gülegüle...

Nine, tekrar dürbün ayarını ya-pıp, elini beline koyduktan sonra, yola düştü. Bir mahalle derlerdi ya mahallelerinin adına, unutmıştu. Şöyle ilkin bir dar sokaktan girilir-di, o sokağın başında Atiye'nin evi vardı, ondan sonra sokak genişler, elektrik direğinin dibinde de kendi evleri vardı.

Yoldan geçen birine:
— Bakar mı oğlum? dedi.
— Buyur nene!
— Nerden gedilir bizim eve?
— Sizin ev hangi mahallede nene?
— Önünde elektrik direği var...
— Nene şu garşı olmasın, bak di-binde elektrik direği var.

— Yok oğlum, uzak burya...
— Vallaha ne biliyim nene. Desen ki şu mahalle, ben sana tarif edi-yim. Sey, Yavuzlar mı?
— Deel...
— Hürriyet?...
— Deel...
— Reşatbey?...
— Deel...

Delikanlı, bir yığın mahalle ismi saydı, nine hepsine de değil dedi. Bu sırada bir yığın meraklı birik-mişlerdi nineyle delikanlının başına. Birikenlerden biri:
— Şindi, dedi, geç delikanlı Mer-sin'in mahallelerine.
— Durun yahu, dedi başka biri, insanlık onu emreder ki, nenenin mahallesini evini bulak.

Delikanlı:
— Gel de bul bakalım, Fal mı ba-kacan, remil mi dökecen? Gapısının yanında elektrik direği varmış, hep-si o gadar.

Başka biri:
— Nene, dedi, senin oğlum gızın yok mu?
— Var...
Biri bir çörek uzattı nineye:
— Ye hele...
Nine, çöreği ağzına götürdü, tâ arka dişleriyle ısırıldı.
— Ne iş görür oğlum nene?
— Gavede çalşır.
— Bilyon mu gavenin adını?
— Yoo. Oğlumun adını biliyom...
Deminki delikanlı:
— Aman, eyi ki onu biliyon, dedi. Nedir senin oğlunun adı?

— Arif... Amma Arif onbaşı derler ona. Golunda terfiyeleri vardı. İ-nanmazsanız gelin bakın, evde öyle bi terfiyeli resmi var.

Herkes düşünmeye başladı. Kah-veci Arif onbaşı... Kahvede çalışan Arif onbaşı... Çıkaramadılar.
— Başka kimin kimsen yok mu nene? dediler.
— Vaar... Rifat var bir de, toru-num.
— Ne iş yapar o?
— Gözü çıksın, heç bi iş yapmaz...
İçlerinden birisi:
— En eyisi neneyi emniyete tes-lim edek, o bulur... dedi.
(Devamı var)

EVET!

(Basın : 60568 . A . 21079 — 128)

(Basın : 60568 . A . 21079 — 129)

Milletler Gülüyor

Yazısız

İsteğe göre

Tatlini geçirmek için New-York'a giden turist, bir bankanın kapısında dilenen kör dilen. ciye acıyarak avucuna bir miktar para bıraktı.

Ertesi gün aynı yerde, aynı dilenciyle karşılaştı gence. Ne var ki bu sefer dilenci kör değil, çolaktı.

Daha ertesi gün yine aynı yerde, aynı dilenciyle dilsiz olarak görünce dayanamadı:

— Bakıyorum, sakatlığınızı her gün değiştiriyorsunuz, dedi.

— Ne yaparsınız, diye cevap verdi dilenci. Her gün bir yeni. lik bulmadın mı, New-York halkı insanın yüzüne bakmaz!

Şans!

İki İskocyalı konuşuyordu. Birisi:

— Şu bizim Macintosh'un şans bende olsa, Tanrıdan başka bir şey istemezdim, dedi. Neye dokunsa altın oluyor! Geçen yıl kaza sigortası yaptırdı, bir hafta sonra bacağı kırıldı. Altı ay önce yangın sigortası yaptırdı, dört gün sonra evi yandı. Geçenlerde hayat sigortası yaptırdı, dün gece hoopp diye kalb krizinden ölmesin mi!...

Yazısız

Önemli mi?

Evlenir evlenmez bir iş gezisine çıkması gereken kocasını dönüşünde hava alanında karşılayan genç kadın, uçaktan ayrılırken eşinin güzel hostese:

— Hoşça kal Lusi, dediğini duyunca, sordu:

— Adını nereden biliyorsun?

Kızarıp, bozaran erkek:

— Şey, diye kekeledi. Bütün mürettebatın adı, uçağın kapısında yazıyordu da...

Kadın kurnazca güldü:

— Pekî, pilotun adı neydi?

Karısının koluna giren genç adam bir taksiye binerken:

— Aman şekerim, dedi, pilotun adı o kadar önemli mi ya ni? Fakat hosteslerinkini birer birer söyleyebilirim.

Akrabalık var

Gece yaralarına kadar meyhanelerde kafayı çeken, sabaha karşı eve körkütlük dönen kocasına içkiyi bırakırmayı kafasına koyan kadın, bembeyaz bir çarşafa sarınarak, hayâlet kılığında kocasına kapıyı açtı ve:

— Ben şeytanım! diye fısıldadı.

Elini dostça şeytanın omuzuna koyan adam:

— Dur birader, dedi, hemen çarpmaya kalkma adamı. Senin kız kardeşinle evliyim ben!

Yazısız

İyi ya...

Bütün gün tıbbi broşürler okuyup kendini dinleyen hastalık meraklısı adam, ayda en az on kere kapısını aşındırdığı (toktoruna giderek:

— Bu seferki çok ciddi, dedi. Kalb hastalığı başladı bende!

Doktor hayretle sordu:

— Belirtisi var mı, nasıl anladınız? Bilhassa kalb hastalıkları mı başlangıcında, hasta hiçbir şey hissetmez.

— İyi ya canım, diye inledi adam. Şu son günlerde hiç, ama hiçbir şey hissetmiyorum kendimde!

Bilmece

Akl hastanesinin bahçesinde güneşlenen iki deliden biri avucunu kapatarak arkadaşına sordu:

— Bül bakalım elimde ne var?

— Sinek...

— Bilemedin.

— Ar...

— Gene bilemedin.

— Fil...

Gizlice avucuna bakan dedi, ge.

— Pekî, ne renk?

Eksik gelmiş!

Deli gibi eczaneye dalan adam:

— Dün gece satıldığınız doğum kontrol lâstiklerinin yüzünden geldim, diye parladı.

— Hayrola, dedi eczacı, çabuk mu yırtıldı?

— Hayır, mesele o değil. Elli. lik diye verdiğiniz kutudan, kırkdokuz tane lâstik çıktı.

— Aman müsyö, bu kadar çok şey için kızılır mı?... Buyrun bir tane daha vereyim.

Daha büyük bir öfkeyle bağırdı adam:

— O ellinci lâstik şimdi değil, dün gece lazımdı!

Değer

Bir evi soymayı plânlayan hırslılar, evin dünya boks şampiyonuna ait olduğunu öğrenince:

— Cayalım bu işten, dedi biri. İkincisi sordu:

— Neden?...

— Yiyeceğimiz yumruklar, çalacağımız eşyadan daha çok olacak da, ondan.

— Yok canım, dedi üçüncüsü. Bir dünya şampiyonunun, bir milyondan aşağı yumruk sallamıyacağına kalıbımı basarmı!

— Evet hamfendi, beyfendi at yarışlarında çok para kazandı... Şimdi de harcamakla meşgul!...

Lûtfen...

Yeni zengin'in eşi, kocasının aldığı iki kişilik küçük uçağı dostlarına gösterdikten sonra, bir de deneme uçuşu yapmak istemişti.

Emrini hemen yerine getirdi pilot. Havalandılar. Bin metre, ikibin metre, beşbin metre derken, soğuktan cenceleri vurmaya başlayan kadın, başka bir emri olup olmadığını soran pilota, uçağın pervanelerini işaret ederek:

— Teşekkür ederim, dedi. Bu kadar yükselmek yeter. Fakat şu vantilatörleri durdurun lûtfen!

Parmak

Öğretmen, parmağın insan hayatındaki rolünü sormuştu. Cevaplandırmak için kaldırılan delikanlı düşündü düşündü, şu cevabı verdi:

— Küçükükte ağzımıza sokarız, büyüyünce burnumuzu sokarız, daha büyüyünce hasmumuzu gözüne sokarız!

Aldatıyor it!

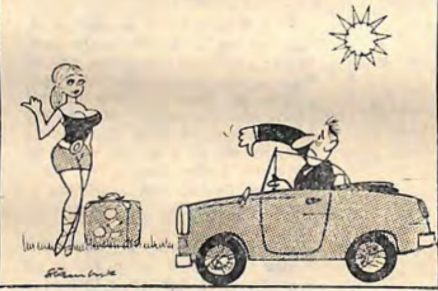
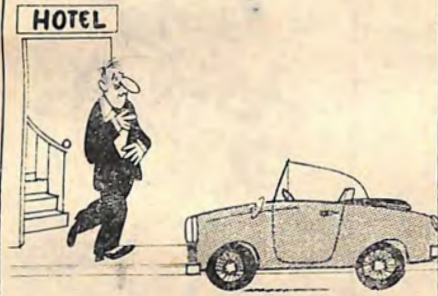
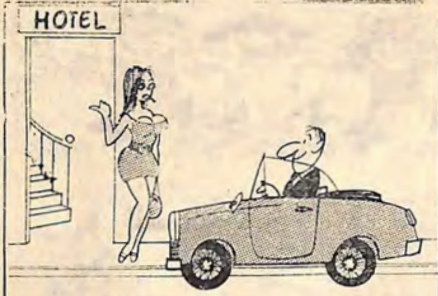
Terbiyeli köpeğin hünelerine hayran kalan yeni komşu:

— Pes doğrusu, diyerek hayretini açıkladı. Satıcıya parasını verip gazetenizi aldığımı gibi, eve getirmeden önce kapının önünde oturup sayfaları çevirerek günlük olayları incelemesi yok mu, beni o deli ediyor işte!

— Yok canım, diye cevap verdi köpeğin sahibi, fazla büyütüyorsunuz. Okuduğu falan yok, resimlerine bakarak adam kandırıyor!

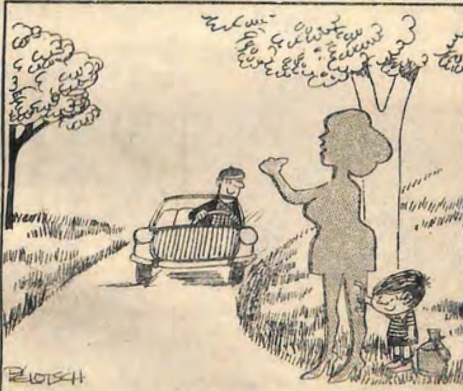
— Herkesin görüşü kendine. ben insanları hiç de soylandığı kadar kötüleşmiş bulmuyorum!...

YAZISIZ...

YAZISIZ...

YAZISIZ...

Dünya a Karikatürleri

-BİRAZ ANLAYIŞLI OL CANIM... ELLERİNİ
HEP ONLARIN ÜZERİNE KOYARSA GÜNEŞ-
TEN YANMAZLAR SONRA...

YAZISIZ...

-EEE, MÜDÜR BEY... BANA VER-
DİĞİNİZ AZICIK MAASLA AN-
CAK BÖYLE MINİK MAYO ALA-
BİLİRDİM!..

-TÜH BE!.. OTELDE YÜKSEK
SESLE ÇIĞIL ÇIPLAK DENİZE Gİ-
RECEĞİMİZİ SÖYLEMİŞTİM AMA
TEK ERKEK BİLE GELMEMİŞ!..

-YAA, İÇKİYİ FAZLA KAÇIRIR-
SAM... TARLAMDA ÇIPLAK
KADINLAR DA GÖRÜRÜM
BÖYLE...

Metin:

**"Gibbs traş kremi ve
Gibbs traş bıçağı
ekibi
bana sıhhi ve kolay
bir traş sağlıyor.,
diyor...**

Gibbs traş kremi ve
Gibbs traş bıçağı
zevkli bir traş sağlar

GRAFİKA 1113

(Moran : 1383 — 130)

**AKBABA
LOTO**

**NEŞE, AKBABA LOTO'DA
EĞLENCE, AKBABA LOTO'DA
BİNLERCE LİRA AKBABA LOTO'DA
AKBABA LOTO OYNAYIN
5000 Liraya kadar kazanın**

(Ak. — 133)

A K B A B A

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fillen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 150 kuruş.

**TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI**

Tahsil bursu ikramiyesi
ile yavrunuzun geleceğini
şimdiden garantileyen
**TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI'NDA**
Açtıracığınız bir
hesap, unutmayınız ki
çocuklarınızın
istikbaline
açılacak
en büyük
şans
kapısıdır.

**OMUR BOYUNCA AYLIK GELİR
HERKESİN İSTİKBALİNİN GARANTİSİDİR.**
TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI.

(Basın : 60295 - A - 20570 — 131)

**EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI**

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60206 - A - 20397 — 132)

AKBABA-LOTO 9

İSİM :

ADRES :

1	2	3	4	5	6
---	---	---	---	---	---

AKBABA LOTO oynayın, 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlarımız,
AKBABA LOTO yarışmasının dokuzuncusunu bu sayımızda sunuyoruz.
«AKBABA LOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beş bin) liraya kadar kazanmak şansına sahip olacaksınız.

Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgili olduğunu bulup AKBABA LOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece, kelimeyi çözmüş olacaksınız.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz, bir liralık posta puluyla beraber bir zarfa koyup Akbaba adresine yollayınız.
Heptenize bol şanslar, başarılar dileriz.

KONYASPOR

1

BOLUSPOR

2

Y

F

3

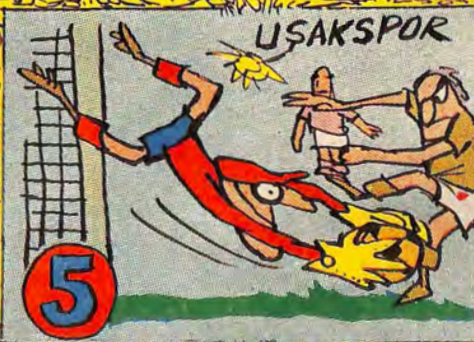
A

S

SAMSUN SPOR

4

5

EDİRNE SPOR

6

O

T